



Yaldas

devrim biziz biz devrimiz

43

2009
Ocak-Şubat

1 YTL KDV Dahil

FİLİSTİN HALKI DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK

Bu kavga en sonuncu
kavgamızdır artık
Enternasyonal'le
kurtulur insanlık





BAŞYAZI

AH
SİZ EŞEKLER

4-5



Filistin

Filistin Halkı "Ulusal Çıkar"lara
Feda Edildi!

17



GÜNDEM

YENİ DÜNYANIN
GENÇ MİMARLARI,
GÖREV BİZİM

22-23



GÜNCEL BAKIŞ

FAŞİST SALDIRILAR
VE ÖĞRENCİ GENÇLİK

6-7



HABERLER

FİLİSTİN EYLEMLERİ

18-19-20-21

Kadın Sorunu
KADININ
ÖZGÜRLEŞMESİ

32-33



gencyoldas-2006@hotmail.com / Tel: 0 (212) 531 44 83

Merhaba Genç Yoldaşlar

Hepimizi birbirimize taşıyan bir Genç Yoldaş ile daha birlikteyiz.

Süreç hızlı ilerliyor. Yarınının ne olacağından korkan burjuvazi, kendi çıkışsızlığını tüm insanlara yayıyor; katliamlarla, savaşlarla, işçi kırımlarıyla baskısını sürdürmeye çalışıyor. Fakat giriştiği her savaşımdan cevabını alıyor. Enternasyonal’de denildiği gibi: “Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak”. Burjuvazi halklara, emekçilere karşı açtığı savaşta kendi başına çorap öredursun, emekçiler ve onun öncüleri yeni bir dünyanın kapılarını aralamaya başladı bile. Tıpkı bundan 50 yıl önce sosyalist devrimini gerçekleştiren Küba gibi. “İnsanların gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı” Küba elli yaşında. Yolumuzu aydınlatan Che’nin, Fidel’in Küba’sını selamlıyoruz. Selam olsun yeni insanların ülkesine!

Filistin’e misket, fosfor bombaları yağdı, yüzlerce insan katledildi. Bu saldırı dünyada ve ülkelerimiz de birçok yerde kınandı. Yapılan eylemlerin azımsanmayacak bir kısmını gericiler örgütledi ve emperyalizmin çocuğu Hamas’ı destekledi. Aynı şekilde devlet ikiyüzlü bir tutumla katliamı kınadığını söyledi. Fakat aslen İsrail’in ve emperyalizmin başmüttefiki olan T.C., İsrail ile ticari, askeri birçok anlaşma yapmıştır. Bu anlaşmalardan aldığı silahları emekçilere, Kürt Halkı’na karşı kullanmıştır. Filistin’de tek çözüm yolu tüm ezilen halklar ve emekçilerle enternasyonal dayanışmayı sağlamak, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşı yükseltmektir. Biz gençler, örgütlediğimiz, katıldığımız eylemlerde halkların Filistin halkı ile enternasyonalist dayanışmayı örmesi gerektiğini vurguladık. Yıllardır süren Filistin Devrimi’nin gericilikle boğulmasına izin vermeyiz! Deniz Gezmiş gibi bir çok devrimin öncüsünün eğitim kampı olan Filistin, Türkiye Kürdistan devrimlerinin en büyük müttefikidir. Enternasyonalist mücadelenin en iyi örneğini orada savaşırken ölümsüzleşen Cevat Saim Çelen, Mustafa Çetiner, İmam Ateş Yoldaşlar gösterdiler.

Ocak ayı bundan iki yıl önce faşizmin bir cinayetine daha tanık oldu Şişli sokaklarında. Hrant Dink’i katleden faşizm, cevabını yüzbinlerin sokağa dökülmesiyle aldı Sistem yaptığı her katliamda,

Tutsak Akşamlar

Bir başkadır buranın akşamları
Rüzgârların kötü estiği,
Soğğun doruğunu yaşayan
En dipsiz kuyulardaki sularla beslenen
Bir hayat canlanır burada
Artık bu hayata gebe olanlardır son sözü söyleyen
Tutsak akşamlara şairlik edenler
Yenilmezliğin savaşçılarıdır.
Ekim Savaşçıları’nın en
gin bilgileriyle
Savaşıırken tutsak akşamlar
Söz geçiremez olmuştur artık
Ekimin 6 cesur haykırışına
Her bir haykırışta rüzgâr esmekten korkmuş
Akşamlar geç inmiştir yeryüzüne
Kara beton dört duvar cellâtları yanılmış
Demir parmaklık neye uğradığını şaşırılmış.
Kitaplar ev sahipliği yapmıştır Ekim Savaşçıları’na
Kötü esen rüzgâr, geç inen akşam
Şaşkınlığı gizleyemeyen demir parmaklık
Sağırsa duvar
Sessizliğe gizlenmiştir her bir ezgide
Devrim Özgür

Not: Bir Genç Yoldaşımız’dan tutsaklara yazılmış bir şiir

bizler için yeni mücadele araçları da yaratıyor, bu şekilde kendi sonunu hızlandırıyor. Her eylem eylemcileri eğiten, güçlendiren birer çatışmaya dönüşüyor.

Devrimci öğrencilere karşı okul içindeki baskılar artıyor. İTÜ’de, Marmara’da, Ankara DTCF’de olduğu gibi. Ama biz de, düşman da çok iyi biliyoruz ki tüm bu baskılar yaklaşan sonun sinyalleri, bizleri yıldıramayacaksınız.

Gündemin yoğunluğundan dolayı bizlerde çalışmalarını yetiştirmekte zorluk çekiyoruz. Genç Yoldaş’ı bu sayıya özgü olarak Ocak-Şubat sayısı olarak çıkaracağız. Önümüzde Mart ayı var yani isyan günleri... Bu günlerin sıcaklığında görüşmek üzere...

AH SİZ EŞEKLER

Sinan Kutlu



Fil ağır gelince ABD'ye, eşek başkan seçildi. Günlerdir bu seçimle yatıp kalkan burjuva dünya, seçim sonucu üzerinden "demokrasinin yüceliği ve güzelliği" hakkında bombardımana başladı. ABD'nin bu "ilk siyah başkanı" neler ifade eder oldu neler!

Burjuva medyanın köşe başlarına kurulmuş eşek kafalı allame tayfası, kendi eşekliklerini bize yamamak için günlerdir tartışıp duruyor. "Demokrasi" ve ABD zemzem suyuyla yıkandı. Yüceltildi. Bir demokraside, en olmaz şeylerin bile gün gelip gerçek haline gelebileceği sakızı, istisnasız hepsi tarafından çiğnenip durdu. Eğer demokrasi varsa "everything is possible" yeterki isteyin... Yeterki Obama gibi "Yes, we can" deyin. Siz de başarabilirsiniz! Hepimiz başarabiliriz!

"Demokrasinin nimetleri"ni soyacağım derken, kendi geçmiş ve bugünkü yalanlarını ne de güzel sayıp döktü burjuva medya. "Yarım asırdan kısa bir süre önce, pek çok eyalette siyahların seçme ve seçilme hakları yoktu, oysa şimdi... "Ama şimdiye gelmeyelim. Siz burjuva hanımlar ve beyler, siz "yarım asırdan kısa bir süre önce" de bize ABD'nin "özgürlükler ülkesi", "demokrasinin kalesi", "hür dünyanın lideri" olduğunu söylemiyor muydunuz? Demek sizin "demokrasi" niz böyle bir şey! Demek siz tüm dünyaya, özgürlükler üzerine nutuk çekerken apaçık yalan söylüyordunuz!

Ne önemi var ki bunların! Ne de olsa kamuoyu denilen şeyi tekeller yaratır. "Halkla ilişkiler" in o karmaşık dehlizlerinde tüm gerçekler bir bir gölgenir, her adımda yığınlara övünülecek ve öykünecek hikayeler yaratır, değil mi?

"Bir siyah başkan..." pekala. Son üç seçimdir Workers World Party başkanlık yarışlarına "siyah kadın aday" ile katılıyor. Hem siyah, hem kadın! Neden oradan tek kelime olsun bahsetmiyorsunuz? Çünkü o, sosyalist bir aday. Sizin dünyanıza ait değil.

Bir garip, bir ucube seçim sistemini tüm dünyaya "en gelişmiş demokrasi" diye yutturmaya çalışıyorsunuz.

ABD de seçmen doğrudan başkanı seçmiyor. Başkanı seçecek delegeleri seçiyorlar. Diyelim bir eyaletin 20 tane "seçim delege" kontenjanı var. o eyalette rakibinden 1 oy bile fazla oy alan parti, 20 delegenin tümünü çıkarmış oluyor. Başkan seçmek için 270 delege tanım. Bu sayıya yetecek olan eyaletlerde rakibinden 1'er oy fazla alsa bir parti, diğer

eyaletlerde hiç oy alamasa da başkanı seçme hakkına sahip oluyor. Böylece toplam seçmenin %25'inden, hatta çok daha azında oy alsa da, rakip parti diyelim %40 oy alsa da fark etmiyor. %25 veya daha az oyla başkan seçilebiliyor. İnanmıyor musunuz? George W. Bush, ikinci başkanlığına tam da bu şekilde seçildi. İşte size “en gelişmiş demokrasi”

Ama hepsi bu değil. Bu ülke filler (cumhuriyetçiler) ve eşekler (demokratlar) tarafından yönetilir. Bunlar dışında birini seçilme ikanı yoktur. Devtekellerin sermayenin milyarlarca dolar akıttığı bu iki partinin dışında kalacak seçimi kazanmak imkansız. Açık açık söylüyor burjuva baylar, kimin kampanyası daha çok bağış toplarsa, seçimi o kazanır! Tümüyle reklam üzerinde, “halkla ilişkiler” üzerinden yönlendirilen Amerikan orta sınıfı, bu alıklaştırılmış toplum, her seçimde filler tarafından ezilmek veya eşekler tarafından tepilmek arasında bir “tercih” yapıyor ve bu ahmak oyun, “çok partili demokratik sistem” oluyor! Ama mesela tek partili Küba’da reklam ve kampanyaların, bağışlarını kendi yaşadığı bölge dışından aday olmanın yasak olduğu seçimlerde; adaylar ev ev dolaşarak birebir tanıdıkları insanlardan temsiliyet yetkisi ister ve “her an görevimden geri alınabilme” yetkisiyle seçmen tarafından denetlenebilirken, bu, “demokratik olmayan sistem” diye gösteriliyor. Doğrudur. Burjuva demokrasisi değil, demokrasi oyunu da değil. Proleter demokrasidir bu. Ve ABD’nin /ve tüm burjuva dünyasının) aptal sisteminden milyonlarca kez daha demokratiktir! “ilk siyah başkan” tantanası işte bu gerçekleri gizlemeye yarıyor.

Obama’nın başkan olması neyi değiştiriyor?

Harlem’in “fare barınmaz binalarında” yaşamaya mahkum edilen siyahların durumunu mu? Cezaevlerinin neredeyse tamamının siyahlar ve Latin olan tarafından doldurulduğu gerçeğini mi? Özellikle Güney eyaletlerinde derilerinin rengi yüzünden hala ırkçı saldırıların kurbanı olan siyahların ve göçmenlerin durumlarını mı? Katrina Kasırgası sırasında New Orleans’ta ölüme terk edilenlerin ve “vur emri” ile öldürülenlerin hemen tamamının yoksul siyahlar olduğu gerçeği mi?

Boşuna bağrışıp duruyorsunuz, burjuvalar. Zengin ve seçkin (elit) siyahlar (veya Latin olan ve diğer göçmenler). ABD sisteminde zaten kabul görüyor. Hollywood’un ünlü siyahları ödüller alıyor, el üstünde tutuluyor. Ne onların sistemle, ne de sis-

temin onlarla bir sorunu var. Ama yoksullar, emekçiler... Hem derilerinin rengi (siyah, kıvı, sarı...) yüzünden, hem de sınıfsal konumları gereği baskıya uğruyor, aşağılanıyorlar. Sizler, burjuva kalemşörler, yarım asırdır tüm dünyaya ABD emperyalizminin “farklı yüzünü” göstermeye çalışıyor ve bu gerçekleri gizliyorsunuz. Şimdi “sevinç gözyaşları” içinde kopardığınız tantana ile bizleri kandırmaya devam ediyorsunuz.

Özgürlük “insan hakları”... 1776’da Bağımsızlık Bildirgesi’nde burjuva toplumun “insan hakları” üzerine evrensel güzellemeleyen ABD, aynı zamanda anayasasında köleliği kutsayan bir ülkedi. Acılı, sancılı mücadelelerle ve kapitalist sanayinin ihtiyaç duyduğu “özgür emekçi” ihtiyacıyla kölelik kaldırıldı. Ya sonra? Modern, ücretli köleler ordusu; siyah, beyaz, kıvı, sarısı, Çinlisi, Latini... Aşağılanan, horlanan, ırkçı saldırılara maruz kalan, grevleri ve örgütlenmeleri kanla, ateş ve barutla boğulan, darağaçlarına gönderilen... Devlet eliyle uyuşturucuya bulaştıran, yozlaştıran, çürütülen... Tam bu tarihsel ve güncel gerçekler orta yerde duruyor, burjuva baylar. Çürütülemez gerçekler olarak duruyor hem de!

Dünya kendi düzenini “kılıç ve ateşle” dayatmayı “tanrının seçtiği ulus” olmakla kendine vermiş bir hak olarak gören; bunu “resmi ideoloji”, “kurucu ataların görüşleri” olarak açık açık savunan; milyonlarca insanın ölümüne yol açan savaşları çıkararak bu emperyalist kan içiciler, şimdi “ilk siyah başkan” a onay verdi diye pirü pak oluverdi! Bütün bu yalanlara inanmamız ve sizinle zafer şarkıları söylememiz gerekiyor, öyle mi? Eksik olsun!

Sizin asıl niyetiniz Türk Obama/ Kürt Obama tartışmalarınızdan açıkça anlaşılıyor. Siz, karşınızda el pençe duracak, size saygıda kusur etmeyecek, munis bir şekilde size boyun eğecek “ötekiler” istiyorsunuz. Ya da “ötekilerin bu uysal çizgiye gelmesi için çalışıyorsunuz. Tüm bu tantananızın, zafer çığlıkları ve sevinç gözyaşlarınızın aslı astarı budur.

Kabeniz çöküyor burjuva hanımlar ve beyler, üstelik sizleri de cehennem çukuruna çekerek! Bu çöküşü ne modern külkedisi hikayeleri durdurabilir, ne savaşlar, ne zor ve baskı. Sizin de “demokrasinizin” değil, emeğin demokrasisinin, proleter demokrasisinin ayak sesleri tüm dünyada yükseliyor. Böyle peri masallarına da ihtiyaç duymuyor. Yaşayacağız ve göreacağız.

FAŞİST SALDIRILAR VE ÖĞRENCİ GENÇLİK



Artık herkeze bilinen, görülen ve yaşanan bir durum var. Ne zaman işçi ve emekçiler mücadele ve savaşımı şiddetlense, üniversitelerde faşist saldırılar başlar ya da artar.

Ama yine, artık herkesçe kesin olarak bilinen bir durum daha var; reformist ve oportünistlerin bu tür saldırılara karşı almış oldukları tutumlar, hareketin sınırlarını (kendilerince ve etkili oldukları ya da olabildikleri yerde) belirlemiş ve ileriye gitmemek konusundaki kesin kararları. Ne yazık ki bu hastalık öğrenci hareketi içerisinde yaygın ve öğrenci hareketinin devrimci hareketle bütünleşmesinin, ileriye gitmesinin önündeki en büyük engeli teşkil ediyor. Dolayısıyla bugün devrimci bir öğrenci gençlik hareketinden uzağız, bu faktörün devrime, devrimci mücadeleye katacağı şeylerde haliyle yetersiz oluyor. Ama şuna da burada küçük de olsa, az da olsa, öğrenci gençliğin devrimci bir eylemi, çatışması son derece etkili oluyor ve ciddi gündem oluşturma biliyor.

En son İTÜ’de yaşanan faşist saldırı ve sonrası, bu saldırıyı protesto etmek için Marmara’da düzenlenen eyleme faşistlerin ve sonrasında çevik kuvvetin saldırması, reformist ve oportünistlerin geçmiş deneyimlerden ders almadıklarını ve hatta daha da gerilediklerini gösteriyor. Ama bizler, devrim yapmayı kafamıza koymuş devrimciler olarak, bu konuda tekrar tekrar da olsa, görüşlerin propaganda ve ajitasyonunu yapmalı, bununla kalmayıp “eyleme” geçmeliyiz

90’lı yıllardan itibaren bu topraklarda devrimci durum kendisini şiddetli biçimde gösteriyor. Ve şimdi dünya kapitalist sistemde yaşanan bunalımla beraber ki bizde de burjuvazi ciddi bir kriz yaşıyor ve bu her geçen gün en ağır sonuçlarıyla yaşamımıza nüfuz ediyor. Bu devrimci koşulların olgunlaştığı gibi, bu tür faşist saldırıları ve bunun sonucu olarak da amansız bir savaşımı gündeme getirir. Eğer devrimci zeminde durulduğu iddia ediliyorsa, devrimci proletaryanın yürüttüğü savaşın koşullarına ayak uydurmalı ve devrimci savaşa hazır olunmalıdır! Zira kaygan bir zeminde duruluyorsa (akademistlerin yer aldığı zemin tam da böyledir) hızla düzen içine ve en nihayetinde devrimin karşısında yer alınır. Üstelik şimdi gösterilecek her türlü pasifist tutum, nesnel koşulların sonucunda savaşmaya itilen kesimleri de etkileyecek ve geri düşürecektir. Oysa bu şekilde, pasifist-akademistler öncülüğünde gençlik hiç de kendi gücünü temsil edemi-

yor. Onun yapabilecekleri, çok daha fazla ve buna öncülük edecek bir öncüye gereksinimi var. Sağlam politik-ideolojik temelde duran, safını proletaryadan ve iç-savaştan yana belirlemiş örgüt ihtiyaçları var.

Savaş Savaş Örgütlerinde Yürütülür!

Bir grup faşist İTÜ’de devrimci-demokrat öğrencilere saldırdı ve 4 kişi yaralandı, üstelik bir öğrenci ağır yaralanmıştı. Buna karşın ise İTÜ’de yaklaşık 1000 öğrenci harekete geçti. Yürüyüş, basın açıklaması ve oturma eylemi. Daha sonrasında ise Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsünde, bu saldırıyı protesto etmek için eylem yapan öğrencilere önce faşistler satırlarla saldırdı ve 5 kişiyi yaraladı, sonrasında ise çevik kuvvet. Bunun üzerine öğrenciler eylemlerine devam ettiler, hatta Rektöre şikayette bulundular ve Rektörden “ölün” cevabını aldılar. Daha sonrasında ise basın açıklamasını bitiren öğrenciler dağıldılar. Farklı zamanlarda ama aynı nedenden ötürü gerçekleşen eylemler ve sonuçları bunlar. Üstelik tüm bu olanlar, burjuvazinin yaşadığı bu buhran anında oluyor ve bu kadar ağırdan, bu kadar uysal eylemlerin kaynağı nedir? İTÜ’de harekete geçen 1000’ yakın kişi, faşizme karşı olduğunu göstermiştir. Ama onları harekete geçiren koşullar unutulmazsa, görülecek olan şey şudur; hareketin başındaki kesimler, koşullardan son derece geri ve sıçrama yaşayan kitleyi dahi geriletme, kitlenin içlerinde faşizme duydukları öfkeyi dindirici nitelikte.

Bir başka yerde Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü’ü (ki orası faşistlerin güçlü olarak bilindiği bir yerdir) yapılan çıkış önemlidir, ama bu koşullarda da yapılabilecek en önemli şey direnmek oluyor. Yani en ilerisi saldırılara karşı direnmek ama her halükarda sağduyuyu korumak!

Oysa faşistler bizzat devletin eğitmesi, silahlandırması ve yönlendirmesi ile acımasızca devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere saldırıyor, buna karşın ise yapılan en ileri şey direnmek oluyor. Bunun da temelinde ise bu hareketlerin dayandıkları akademist anlayış var. Bu anlayışın sakatlığı yaşananlarla ortada.

Peki öğrenci gençlik faşizme karşı nasıl mücadele etmeli?

Faşizmin dayandığı belli bir sınıfsal temel var. Faşizmi ülkü ocakları, MHP gibi parti ve örgütlerle sınırlandırmak ve yine faşizme karşı mücadeleyi de bu parti ve örgütlerin güçlerine karşı mücadele olarak anlamak doğ-

ru olmaz bizi yanıltır. Faşizm tekellerin en gerici, en şovenist unsurlarının egemenliğidir. Ve faşizme karşı mücadele ise, tekellerin egemenliğine, onun egemenlik aygıtı devlete karşı mücadele olarak görülmelidir. Bu ise bizi proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşımın ortasına atar. Yani mücadelemizin temeli bu savaşa, nesnel koşulların sonucu olarak var olan burjuvazi ile proletarya arasındaki savaşıma dayanmak zorundadır.

İşte bu nedenle öğrenci gençlik hareketi, eğer kurtuluşunu ve mücadelesinin zaferini istiyorsa devrimci hareketle bütünleşmesi ve yine bu nedenle iç-savaşın belirleyiciliğini unutmadan, bu koşullara uygun, savaşı sürdürülecek ve yükseltebilecek örgütler kurmalıdır. Bu ise iç-savaş koşullarında ancak savaş örgütleri olabilir.

Biz bugünkü koşullarda, öğrenci hareketini ileriye götürebilecek ve faşizme karşı mücadelede daha etkin kılınabilecek olan sesin, sağlam bir ideolojik-politik temelde duran ve en üst seviyedeki politik çalışmanın yanı sıra, her türlü hareketliliğe ayak uydura bilen, ani gelişmelere müdahale edebilecek hızda örgütlenmiş ve gençliğin kitlesel savaşımın örgütleyecek, yönetecek olan militan milis tarzı örgütlenmeler olduğunu düşünüyoruz. Bu örgüt 3-5 kişiden oluşabilir, ne kadar hızla toparlana bilirse o kadar iyidir. Her türlü araçla silah ve esas olarak da savaş işlevi görür. Elbette faşistlerden ya da kolluk güçlerinden gelecek olan bir saldırıyı ya da bunlarla yaşanılacak çatışmaları da bu milisler yönetecek ve örgütleyecektir. Milis örgütlenmeleri nesnel devrimci duruma ve iç-savaşa uygun örgütlerdir. Bu örgütlenmelerin bir an önce kurulma-

sı gerekir ve kurulmalıdır. Leninist öğrenciler bu işe vakit kaybetmeden öncülük etmelidir.

Bu ve bu tür örgütlerin eksikliği ya da olmayışı ve her şeyden önce sağlam bir ideolojik-politik temel olmayışı, öğrenci hareketini böylesi durumlara düşürüyor ve ilerletmiyor. Bu tür faşist saldırılara cevap verilmez ya da verilmezse bu genel kitle üzerinde moral bozukluğu ve kırgınlık yaratır. Ama her devrimci eylem, faşizme karşı verilen her cesur kavga ise, genel kitle üzerinde muazzam bir etki yaratır. Bu sayede bir anda odak noktasına toplanan, ciddi bir savaşıma girer, pratikte öğrenir ve eğitilir. Faşizme karşı kitlesel devrimci savaşlar bundan daha iyi nasıl örgütlenebilir? İTÜ’de toplanan yaklaşık 1000 kişi, böylesi bir pratikten mahrum kaldı ve bu durum onların bilincinde ve pratiğinde yapacağı sıçramanın da önüne geçmiş oldu. Ve sonunda gerçekleştirilen oturma eylemi ile kitlenin içinde duyduğu faşizme karşı öfkeyi de, mücadele etme isteğini de oturtmuş oldu, bir süreliğine dahi olsa...

Leninist öğrenciler, gençliğin ihtiyaç duyduğu gençlik milislerini yaratmalı ve bunu öğrenci gençlik içerisinde yaymalıdır. Bunun aralıksız propaganda ve ajitasyon çalışmalarını yapmalı ve bununla da kalmayıp “eyleme” geçmelidir. Öğrenci gençlik ve onun devrimci öncüleri, ancak bu sayede iç-savaşın görevlerini yerine getirmiş olur ve devrime, proletarya davasına desteğini etkili bir biçimde sunabilir.

Marmara / DÖB

Ankara Dil Tarih Yine Hareketli

Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nde Ocak’ın 21’inde başlayan faşist saldırılar, 22’sinde de devam etti. İlk olarak 21 Ocak günü yemekhanede yemek yiyen devrimci öğrencilere faşistlerin saldırısı ile başladı. Bunun üzerine aynı gün saat 18.00 sıralarında, Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirildi. Ertesi sabah 09.00 sıralarında okula toplu girmek isteyen öğrencilerin üstünü aramak isteyen polisler izin verilmemesi üzerine, polis biber gazı ile saldırdı ve silahla dört el havaya ateş açtı. Aynı gün öğlen 17.00’de gözaltına alınan öğrencilere destek olmak amacıyla adliyenin önünde yapılacak basın açıklamasına sloganlar eşliğinde giden öğrenciler; bu sırada okula giden iki devrimci öğrenciyi polisin saldırdığı haberini aldı. Yardım etmek için okulun önüne giden öğrencilere, polisin saldırıp çok sayıda öğrenciyi gözaltına alması üzerine, öğrenciler Sıhhiye Atatürk Bulvarı’nı trafiğe kapattı. Gaz bombaları ve panzerlerle saldıran polise, öğrenciler polis otolarını taşıyarak cevap verdiler. Yaklaşık iki saat süren çatışma sonrasında çok sayıda polis yaralandı.

ANKARA / DÖB



Unutmak İhanettir

İ. Necati Konuk

Demokratik alevi örgütlerinin 9 Kasım'daki mitinginin ardından MHP'sinden CHP'sine bütün burjuva gerici partiler ardına "alevi açılımı" gerçekleştirdiler. Yaklaşan yerel seçimin de etkisiyle oy peşinde koşarak -tabirimiz hoş görülsün- Alevileri tavlamaaya çalışıyorlar. Yalnız tek neden bu değil. Hatta bundan da önemlisi yıllarca baskı altında tuttıkları özellikle alevi inancına mensup emekçileri, yalan ve ikiyüzlülük çemberi içine alarak düzen sınırları dışına çıkmasını engellemektir.

Halklar iç savaş okulundan boşuna geçmez. Emekçiler burjuvaziden ve onun devletinden aldıkları iç savaş derslerini unutmayacaktır. Tam da katliamlar vb. gibi büyük acılar halkta, devleti yıkacak öfkeyi ve kını biriktirir. Burjuva sınıf elindeki tüm olanaklarla kanlı tarihini unutturmaya çalışır. Devrimcilerin görevi ise yaşananları unutturmamak ve halktaki öfkeyi ve kını tutmaktır. Geçmiş acıların derslerini anlatmak ve emekçileri gelecek zaferlere hazırlamaktır. Bu görevimizi Türkiye burjuva toplumunun kanlı tarihine bir yolculukla anlatalım.

Türkiye tekelci kapitalizmi 70'li yıllar boyunca yoğun bir iç savaşla büyük sarsıntılar yaşadı. Yıllarca biriken sorunlar 70'li yıllarla birlikte halk kitlelerini sokağa itti. Sermaye sınıfı ve devleti kabaaran bu devrimci dalgayı durdurabilmek için akla gelen bütün önlemlere başvurdu. Deniz Gezmiş'leri idam etti. Binlerce devrimciyi tutukladı, katletti. Bunlar yetmeyince daha büyük katliamlara başvurdu. 77 1 Mayıs'ta Taksim'de toplanan 500 bin işçinin üzerine kurşun yağdırdı.

Yapılan onca baskıya rağmen devrimci hareket büyümeye devam etti. Devrimci hareketi durduramayacağı anlayan sermaye sınıfı daha büyük kanlı ve kitlesel katliamların startını verdi. Bu katliamların en büyüklerinden biri de Maraş katliamıdır.

19 Aralık 1978 Maraş'ın Çiçek sinemasında güya "komünist zulmü"nü anlatan "Güneş ne zaman doğacak" film oynatılır. Sinema salonu ağzına kadar MHP'li faşistlerle doludur. Film arasında bir ses bombası patlar. Patlamadan sonra gözü dönmüş bu faşistler "Kanımız aksa da zafer islamın" sloganlarıyla sokakları doldurur. (1986 yılında Yeni Gündem adlı bir dergide dönemin içişleri bakanının hazırlattığı bir rapor yayımlanır. Aynen şöyle: 18 Aralık 1978 günün ülkücü gençlik derneği Maraş şubesi ikinci başkanı Mustafa Kanlıdere, Ökkeş Kenger ve üçüncü başkan Mustafa



Tecirli'ye 'halkı kıskırtmak, tahrik etmek ve isyanı sağlamak için, solcuların attığı süsü verilmek üzere tahrip gücü az bir dinamit atılmasını' emretmiştir)

Katliamın işaretinin verilmesinden kısa bir süre sonra "kaynağı" belirsiz birçok yalan ortalığı kaplamaya başlar: "komünistler, allahsızlar, aleviler, şehir suyuna zehir kattılar."

20 Aralık günü çocuklukla Alevilerin gittiği kahveler bombalanır. Ertesi gün 21 Aralık'ta TÖB-DER'li iki öğretmen faşistler tarafından öldürülür.

Yapılan cenaze törenine onbinlerce kişi katılır. Cenaze Ulus Camii önüne geldiğinde, daha önceden silahlanmış ve pusuya yatmış faşistler saldırıya geçerler. O gün Bağlarbaşı Camii imamı Mustafa Yıldız vaazında: oruç tutmak, namaz kılmakla hacı olunmaz. Bir alevi öldürürsen 5 defa hacca gitmiş sayılırsın. Bütün din kardeşlerimiz komünistlere ve dinsizlere karşı ayaklanmalıdır." diyerek kana susamış faşistleri daha da yüreklendirir. Maraş çarşısına giren faşistler burada üç kişiyi öldürüp alevi inancına mensup emekçilerin iş yerlerini tahrip etti.

23 Aralık günü, bu sefer belediye hoparlerinden ve Ulu Camii minaresinden katliam çağrıları yükselir. "Alevi kafirler Yörükselim'de din kardeşlerimizi öldürüyorlar" yalanlarıyla harekete geçen grup gün boyunca alevilerin yaşadığı mahalleleri uzun namlulu silahlarla tararlar. Evler bombalanır, yakılır. Poliste bu saldırıda yoğun bir şekilde görev alır.

24 Aralık günü TİP, TÖB-DER, POL-DER binaları yerle bir edilir. Av tüfeği satan dükkanları yağmalayarak silahlanan faşistler tekrar alevi mahallelerine saldırır. Katliam yapanların o kadar gözü dönmüştür ki "Alevilerin sünnetsiz olduğuna" inandıkları için yoldan geçen erkeklerin pantolonlarını zorla indirirler ve sünnetsiz olup olmadığına bakarlar.

Vahşette sınır tanınmaz. Katliamın tanıklarından Maviş Toklu'nun gördüklerini aktaralım: "... Karşımızda oturan ve bir gözü görmeyen 80 yaşındaki yaşlı Cennet Çimen'in evine gittiler. Bu kadını 'gel nene gel' diyerek elinden tutup dışarı çıkardılar. Cennet kadın, gözleri görmediği ve yaşlı olduğu için öldürülenlerden ve yakınlarından habersizdi. Sanıklardan Cuma Yalçın ve Nuri Boğa tornavida ile gözlerini oyduklar. Sonra silahla öldürdüler. Yakınında bulunan helanın çukuruna baş üzeri atıp üzerine at arabası devirdiler..." (aktaran Birgün gazetesi) sekiz gün süren katliamın sonucu yüzlerce ölü, gözleri oyulmuş, kolları parçalanmış, tecavüz edilmiş insanlar. Binlerce yaralı, yüzlerce yakılmış ev ve işyeri. Sekiz gün süren vahşetin bilançosu budur. Süleyman Demirel o "meşhur" sözlerini bu katliamdan hemen sonra söyler; "Bana sağcılar ve milliyetçiler adam öldürüyor dedirtemezsiniz."

Dersler ve sonuçlar

1) Burjuva sınıf ve faşist devlet, işçi ve emekçiler ne zaman devrimci kalkışmalara yöneldiyse mutlaka katliamlar gerçekleştirmiştir. Topluma gözdağı vererek, korku yayarak devrimci hareketi kanla boğmaya çalışmıştır. Ki Maraş katliamının ardından 12 Eylül darbesi gelir. Çorum, Sivas, Lice, 19 Aralık vb. sayısız katliam devrimci hareketi durdurmak içindir.

2) Maraş katliamı devletin organize ettiği bir saldırdır. Katliamın her aşamasında polisler, MİT, vb aktif görev almıştır.

3)Yıllarca alevi inancına mensup emekçileri kandıran, onları bir oy deposu gibi gören CHP katliamın olduğu dönemde iktidar partisiydi. Bu partinin sonraki yıllarda devamı olan SHP Sivas katliamı sırasında hükümet ortağıydı. Yine dönemin başkanı CHP'li Ecevit yıllar sonra 19 Aralık zindan katliamında başbakandı. Katliamın tanıklarından Derviş Yusufoğlu'nun şu sözleri anlattıklarımıza iyi bir kanıttır: "Kıbrıs'a üç saatte çıkarma yapan devlet Maraş'ta yaşananlara üç günde müdahale edememiştir."

4)Katliamın ardından yaşanan yargılama süreci tam bir "Körler sağırılar birbirini ağırılar" durumudur. Katliamın bütün sanıkları zaman içinde birer birer salınır. Katliamın baş aktörü Ökkeş Kanger soyadını değiştirir. Ökkeş Şendiler adıyla 1991 yılında MHP'den milletvekili seçilir.

Ne Yapmalı?

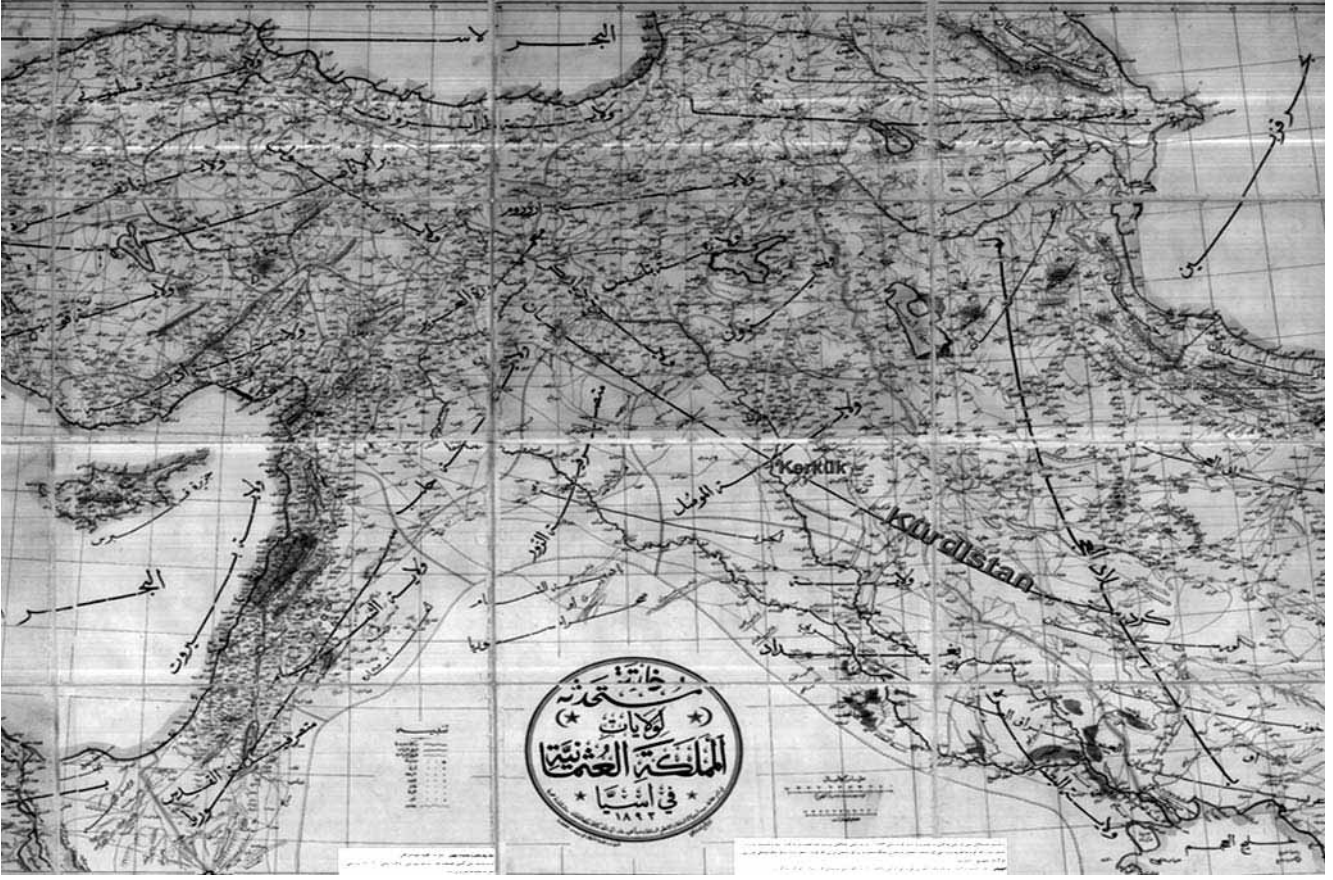
Öncelikle alevi inancına sahip işçi ve emekçilerin şu gerçeği kabul etmesi gerekiyor; alevi hareketi bir bütün değildir. Alevilerin içinde bu gün İzzettin Doğan ve Reha Çamuroğlu gibi burjuvalar ve takipçileri, burjuvazinin ve faşist devletin yanında yer almaktadır. Alevi inancına sahip işçi ve emekçilerin bu kesimlerle arasına ayırım koymalıdır.

İkinci bir tehlike ise şudur: bugün sermayenin iki kesimi de birbirine girmiştir. Ulusalci denem kesimin sözcüleri Ankara mitinginin ardından AKP'yi inançlara saygılı davranmadığı konusunda sıkıştırarak alevi mitingini yapan işçi ve emekçilere göz kırpmıyor. Arkasına almaya çalışıyor.

Hangi inançtan ya da milliyetten olursa olsun işçi ve emekçilerin çıkarı birlikte hareket etmektir. Alevi inancına sahip işçi ve emekçilerde diğer inançtan ve millettten diğer kardeşleriyle tek bir parti altında birleşmeli ve demokratik halk iktidarı için dövüşmelidir.

Ancak böyle bir iktidar tüm inançlara saygılı ve gerçekten laik olabilir. Ancak böyle bir iktidar, iktidarı işçi ve emekçilere verir. Ancak böyle bir iktidar Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını tanıır.

KÜRDİSTAN TARİHİ



Kürdistan, Ortadoğu’da 1639 tarihli Kasr-ı Şirin ve 1923 Lozan Antlaşmaları’yla dört parçaya bölünmüş bir ülkedir. Sırasıyla Kuzey Kürdistan T.C.’nin, Güney Kürdistan Irak’ın, Güney-Batı Kürdistan Suriye’nin, Doğu Kürdistan ise İran’ın işgali ve ilhakı altındadır. Kürtler için bağımsız bir nüfus sayımı yapmanın koşulları olmadığından egemen devletlerinin nüfus sayımına dayanarak yaklaşık olarak 35 milyonun üzerinde Kürt nüfusunun olduğunu söyleyebiliriz.

Kürtler Asur İmparatorluğu’nun egemenliği altında yaşamak zorunda kalan Mezopotamya halklarından biri olan ve bu köleci imparatorluğa karşı mücadeleye önderlik edip, diğer halkların da desteklerini alarak köleci Asur İmparatorluğu’nun yıkılmasında etkin rol oynayan Medler’in varisidirler. Büyük İskender istilasına kadar Persler’le ortak egemenlik içinde olan Medler bu istiladan sonra önce Makedonya sonra da Doğu Roma İmparatorluğu’nun egemenliği altında aşiretler biçiminde varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Ortaçağ’a gelindiğinde İran Safevi, Emevi ve Abbasi devletlerinin egemenliği altına giren Kürtler, Selçuklular ile Osmanlıların egemenlik dönemlerinde Selçuklu Sultanları ile Osmanlı Padişahları ile anlaşma

imzaladılar. Bu antlaşmalarla; Selçuklular ve Osmanlılar Kürtlerin coğrafi sınırlarını ve içişleriyle ilgili egemenlik haklarını tanıdılar, Kürt Beylikleri ise savaşlarda Osmanlı Padişahları’nın emri altında ve ganimete ortak bir şekilde savaşmayı kabul ettiler. Yani bu dönemde Kürt Beyleri kendi bölgelerinde iktidar sahibiydiler. İdari, hukuki ve ekonomik işlerini İstanbul’dan bağımsız yürütüyorlardı. Ancak dış işlerinde Osmanlı’ya bağlıydılar.

19.yüzyıl ile birlikte dağılma dönemine giren Osmanlı bir çok ulusun bağımsızlığını kazanmasının korkusuyla eski sisteminin yerine merkezileşme sistemine geçmeye başladı. Bu yeni sistemle tek egemen olmak isteyen, iktidarı başkalarıyla paylaşmak istemeyen Osmanlı’nın tutumu tüm Osmanlı topraklarında olduğu gibi Kürdistan’da da büyük tepkilerle karşılandı.

19.yüzyılın sonlarına doğru ise dünya çapında gelişen ulusçuluğun etkisiyle Osmanlılık yerini Türkçülüğe bırakmaya başladı. Bu dönem Kürtlerinde ulusal uyanış içine girdiği dönemdi. Ancak Osmanlı idaresinin pek çok sinsî politikası nedeniyle Mir Abdurrahman Boban, Bedirxan Bey, Yezdinşer Şeyh, Ubeydullah Nehri ve başka birçok bölgesel önder komutasındaki Kürtlerin başkaldırıları kanlı bir şekilde bastırıldı.

20 yüzyılda İttihat ve Terakki Partisi'nin iktidarı ele almasıyla Türkçülük akımına yönelik hız kazandı. Artık Osmanlı topraklarında farklı sesler yer alamazdı. Dönemde bir Kürt hareketinin örgütlenebileceği kuşkusunu ile 'Göç Kanunu' çıkarıldı. Kitleler halinde batıya sürülen Kürtler açlık, yoksulluk ve sömürüyle karşı karşıya kaldı.

I.Dünya Savaşı sonrasında imzalanan Mondros Mütarekesi Osmanlı Devleti'nin son bulduğunun habercisi oldu. Bu mütareke ile Kürt illeri de işgale uğradı. Bu işgallere karşı hedefinde Kürdistan olan birçok Kürt örgütü kuruldu. Ancak bu örgütlerin Kürdistan kurtuluşunu somutlayacak bir programları yoktu. I.Dünya Savaşı sonunda ikiye ayrılmış olan ülkelerini birleştirmek isteyen Kürtlerin bu istekleri gerçekleşmediği gibi, Kürdistan 4'e bölünmüştür.

Bu dönemde Kürtlerin önemli bir kısmı da ortak ülke ve gelecek vaad eden M.Kemal önderliğinde Türklerle birlikte mücadele ettiler, işgallere karşı ortak eylemlilik gösterdiler. Kürtler bunu M.Kemal'in "Kürtler ve Türkler ayrılmaz iki kardeştir ve bu yurt, iki yurdun ortak yurdudur" söyleminden etkilenerek yaptılar. Dönemde Kürtlerin ulusal, toplumsal ve sosyal varlıklarının kabul edileceğine, geliştirilmesinin destekleneceğine dair söylevler her gün duyuluyordu.

1923'ten sonra bütün söylediklerini unutan adeta hafızası silinen M.Kemal, söylediklerini kendine hatırlatma teşebbüsünde olanları da idam ettirmiştir. 1925 le birlikte Kürt halkına uygulanan baskı ve şiddet adeta Kürt kıyımı halini almıştır. İdam sehpaları, şehirlerin köylerin topa tutulması, yakılıp yıkılması, binlerce Kürt köylüsünün batıya sürülmesi, Kürdistan'a batıdan nüfus aktarılarak Kürt köylerinin Türkleştirilmesi sürecinin başlaması; Asimilasyon, Takrir-i Sükûn Kanunu, İstiklal Mahkemeleri hafızası silinen M.Kemal'in yeni uygulamaları olmuştur. Devlet 1938 Dersim isyanının son aşamasına kadar Kürdistan'a 17 tedip, tenkil ve temizleme hareketi düzenlenmiş, çıkan isyanları kanlı bir şekilde bastırılmıştır.

Dönemle Kürtler adeta sindirildi. Ekonomik yaşam koşulları iyice kötüleşti. Kürt dilini, ulusal özelliklerini ve bir bütün olarak Kürt kişiliğini yok etmeye yönelik politikalar oldukça şiddetli bir şekilde hayata geçirilmeye başlandı. Amaçları Kürt çocuklarının Kürt kimliğini yok etmeye yönelik politikalar oldukça yoğun bir şekilde hayata geçirilmeye başlandı. Amaçları Kürt çocuklarının Kürt kimliğini yok etmek onları Türkleştirmek olan Kemalist ideoloji, donanımlı öğretmenleri Kürdistan'a göndermeye başladı. Kürdistan'ın bir çok yerinde yine aynı amaca hizmet etmek için asimilasyon yuvaları açılmaya başlandı ve Kürt çocukları jandarmanın da yardımıyla bu yuvalara zorla getirildi. Kürt şehir, kasaba ve köylerinin isimleri değiştirildi, Türkleştirildi.

II.Dünya Savaşı sonunda sosyalizmin zaferle çık-

ması dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi için uygun koşullar yarattı. Bir çok halk özgür devletlerini kurma fırsatını yakaladı. Kürdistan'ın dört parçasında da bu dönemin etkileri görüldü. İngiliz'ler Irak yönetiminden çekilerek yönetimi Arap'lara bıraktı. Kürdistan'ın bu parçasında önce KDP, sonra da YNK kuruldu. Kurulan bu örgütlerin öncülüğünde, Baas rejimine karşı inişli, çıkışlı bir mücadeleye girildi. Ancak mücadele içersinde egemen güçlerle olan işbirlikleri yüzünden ciddi yanlışlıklar, ihanetler yaşandı. Dönemde en büyük fırsatı İran Kürdistan'ı (Doğu Kürdistan) yakaladı. Kürtler Hitler yanlısı şaha karşı Sovyetlerin de desteğiyle ayaklandılar ve Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ni kurdular. Ancak kurulan bu cumhuriyet uzun ömürlü olmadı ve kanlı bir biçimde yıkıldı.

Kapitalizm yolunda hızla ilerleyen T:C, Türkiye pazarının tamamına açılmayı ön hedef olarak belirledi. Bu hedef K:Kürdistan'da da kendini hissettirmeye başladı. Kürdistan ucuz ham madde ihtiyacını karşılamak için, ucuz iş gücü için ve Türk mallarının sergilenmesi için (Kürt pazarında sergilemek için) değerlendirmeye başladı. Bu durumda hızla kapitalizmle tanışan Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yasası da değişime uğradı. Kürt halkı burjuva ve proleter olarak kapitalist dünya sınıflarına ayrıldı. Kürt burjuvaları, Türk burjuvalarıyla (amaçları aynı olduğundan) bütünleşmeyi seçerken, proleterleri ise muhalif olma yolunu seçti.

Özetleyecek olursak yayılmacı güçlerin yayılma olanları için basamak teşkil eden Kürdistan, zengin yeraltı madenlerine de sahip olması sebebiyle sürekli saldırıların açık hedefi oldu, uzun süreli işgallerle karşı karşıya kaldı ve halen de kalmaktadır. Bu durum ise yani birçok gücün egemenliği altında yaşaması durumu ise, toplumun kendini toparlayabilecek, örgütlenebilecek fırsatı bulmasına ciddi engeller teşkil etti. Bunun sonucu olarak Kürtler kimi zaman farklı siyasi ve dini ideolojilerin etkisinde kaldı kimi zamanda birbirleriyle savaşım içine girdiler. Elbette egemen güçlerin bu sonuçların doğmasındaki ciddi payı yadsınamaz. Hemen belirtelim ki bunca ilhak ve işgale, baskı ve zulme karşı bıkmadan usanmadan savaşarak varlıklarını sürdürmüşlerdir, asla baş eğmemişler, isyan ateşlerini söndürmemişlerdir. Bin yılların bu uzun soluklu yürüyüşüne kapitalizm de son noktayı koyamamıştır hatta kapitalizm tüm ulusların özlemlerini gerçekleştirecekleri somut koşulları çoktan yaratmıştır.

Şimdi savaşıma zamanı, barış için savaşıma, özgürlük için savaşıma zamanı bu bin yılların özlemine Kürt halkı nasıl kavuşur, bunun için Türk proleterlerine ve Kürt proleterlerine düşen görevler nelerdir sorusunun cevabı gelecek yazımızda yer alacaktır.

AMED / DÖB

Yunanistan'lı Devrimciler Filistin'le Enternasyonal Dayanışma Eylemi Yaptı

10 Ocak Cumartesi günü Filistin Halk Kurtuluş Cephesi bir açıklama yaparak, Yunanistan hareketini, Yunanistan halkını ve uluslararası güçleri Yunanistan'ın Astakos Limanı'ndan İsrail'e yapılacak olan silah nakliyatını engellemeye çağırmişti. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi açıklamasında: "Uluslararası medya, ABD donanmasının, Gazze'de Filistin halkına karşı süren işgal ve savaş suçlarında kullanılmak üzere, bir gemiye onlarca konteynırdan oluşan 3 bin ton acil askeri mühimmat yüklemesi yaptığını açığa çıkarttı. Bu silahlar, İsrail'in Filistinlilere, Lübnanlılara, Araplara, İranlılara ve bölge halklarına karşı savaşlarında kullanılacaktır. Bu acil silah paketi, işgalcinin Filistin halkına ve direnişine karşı gerçekleştirdiği katliamda daha fazla silahlandığını göstermektedir.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Yunan hareketini, Yunan halkını ve tüm enternasyonal ilerici kuvvetleri, ABD'nin Yunan limanı Astakos'tan İsrail'e yapmak istediği silah sevkiyatını durdurma çağrısında bulunuyor. Gazze'de insanlarımızı katletmek için kullanılacak olan bu silahların İsraililerin eline geçmesine izin verilmemeli. Sevkiyat ne biçimde olursa olsun durdurulmalı! Filistin halkının, Arap insanların, ilerici kuvvetlerin -ABD'deki ilerici kuvvetler de dahil olmak üzere- talebi, uluslararası izolasyon ve ABD'nin İsrail'e tüm yardımının engellenmesidir." Bu çağrının yapılmasını takip eden iki gün boyunca ülke genelinde onlarca grup oluşarak 15 Ocak günü Astakos limanı girişinin bloke edilmesi için gösteri organize etti. Bu çağrılarının bir gün ardından yükleme iptali edildi! Yunanistan Komünist Örgütü, taktiksel zaferi şöyle duyurdu: "Filistin halkıyla dayanışma hareketi ilk taktiksel zaferini kazandı! Yunanistan Komünist Örgütü, Yunan halkını tetikte kalmayı sürdürmeye çağırıyor. Karamanlis hükümetinin İsraili Neonazileri sinsi destekleme girişimlerini ezelim!"

Yahudi Kadınlar Filistin Halkı İçin İsrail Konsolosluğu'nu İşgal Etti

8 Ocak'ta Montreal ve Boston'daki İsrail konsolosluklarında da eylemler gerçekleştirildi. İsraili Yahudi kadınlar konsolosluğu işgal ederek bir oturma eylemi gerçekleştiriyorlar. Eylemci kadınların bazılarının düşünceleri şöyle: "İsrail'in Gazze'deki işgaline ve Gazze'de sürmekte olan ablukaya karşı öfkemizi ifade etmek istiyoruz. Bu işgal ve abluka uluslar arası yasaları ihlal etmektedir. Kanada hükümetinden bu eylemlerini durdurana kadar İsrail'e karşı yaptırımlar uygulamasını istiyoruz. Ayrıca burada Yahudilerin katliamlara karşı seslerini duyurmak ve Yahudiler olarak bizim adımıza yapılan eylemleri protesto etmek için bulunuyoruz."

"Kanada'da, ABD'de, Avrupa'da, İsrail'de Filistin'de işlenen bu katliamlardan utanç duyan ve bütün bunların bizim adımıza yapılmasından rahatsızlık duyan binlerce Yahudi yaşıyor. Bütün Yahudileri bu katliama karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz. İsrail bombardımanı durdurmalı, Gazze'den çekilmelidir."

"Burada Filistin'deki ve özellikle şimdi Gazze'deki sivillerin hedef alınmasını protesto etmek için bulunuyorum. Burada 18 aydır insanları aç bırakan, tıbbi malzeme olmadan yoksun bırakan kuşatmayı protesto etmek için bulunuyorum. 650 kişiyi, kadın, çocuk, erkek demeden öldürdüler, insanlar nedensiz yere ölüyor, Yahudi kadınlar adına bunu yapamazlar. Bu durmak zorunda, bu herhangi bir konu değil, bu insani bir felaket ve bunu durdurmak için kendimizi öne atmalıyız."

Jenny Peto üniversite öğrencisi: "Ben Yahudi gençliği adına konuşuyorum çünkü çok sayıda Yahudi genci İsrail'in bizim adımıza yaptıklarından dolayı öfkeli. Gazze'de yaşananlar bir savaş suçudur, kesinlikle toplu cezalandırmadır masum sivillere karşı ve kesinlikle orantısız güç kullanılmaktadır. Katliam yapılmaktadır. BM bunu lanetliyor, Kanada hükümeti ve ABD hükümeti bunu lanetlemelidir. Kanada hükümetinin İsrail'e karşı yaptırım uygulamasını istiyoruz. Bu ırk ayrımcı rejimle askeri ve ekonomik ilişkilerin kesilmesini istiyoruz."



Merhaba Genç Yoldaş

Ben lise 1’de okuyan bir öğrenciyim. Sizinle yaşadığım bir olay üzerinden bugün aldığımız eğitimin öğretici olmadığını, biz gençlere Bir şey kazandırmadığını anlatmak istiyorum.

Bir ay kadar önce arkadaşlarla oturduğumuz çimenlikte okul ceketimi unuttum. Kısa bir süre sonra ceketimi orada unuttuğumu fark edince geri dönüp baktım. Ancak ceketim orada değildi. Kısacası okul ceketimi biri alıp götürmüştü.

Sonraki günlerde okula ceketsiz gittiğimde kapının girişindeki müdür yardımcısı beni kenara ayırdı ceketsiz olduğum için, benim benimle birlikte spor ayakkabılı olanları, okul pantolonunun paçasını daraltanları, saçları uzun ve jöleli olanları vb. Benimle birlikte kenara ayırdılar. Herkezi disipline vermek için tehdit ettiler. Ben hariç herkesi sınıflarına gönderdiler. Öğretmen beni sorguya çeker gibi “ceketin nerede? Nasıl kaybettin? İnsan ceketini kaybeder mi? Senin aklın neredeydi? Yoksa sen bali falan mı kullanıyorsun?” dedi

Bende bir heyecan, bir korku... Sanki gerçekten suçluymuşum gibi ellerim titredi. Sonuçta 1,2 idare edeceğini ancak sonrasında ceketsiz gelersen okula almam dedi. Bunun üzerine kara kara düşünmeye başladım. Okul ceketini tahminen 50,60 TL vardır. Aileme kaybettim desem yenisini istesem bir ton laf işitip hatta belki vurmaya teşebbüs edip üstüne de bana inanmayacaklar

Bunu yaşamak istemediğim için 1 aydır tüm gerçeği yaşamaya erteliyorum. İlk derse girmeden önceki kontrollerde ya bir arkadaşından ceketini ödünç alıyorum, ya onlar girdikten sonra pencereden atıyorum. Ama çoğunlukla kontrolün olduğu ilk derse girmiyorum. Sonuç devamsızlığım endişeliyim. Sınırı geçmişte olabilirim. Zaten bugün 2. derse girerken yakalandım ve 2 ders girmeyince tüm gün yok yazıldım. Yani ceketsiz olmanın sonucu 1 aydır yaşadıklarım bunlar.

Şimdi düşünüyorum lisede niye okuyorum. Bana ileriyeye yönelik hiçbir şey katmadığını düşünüyorum. Ama babam okumamı istiyor. Zaten okusam da, okumasam da iş bulamayacağım. Belki lise mezunu olmak iş konusunda faydalı olur diye okumamı istiyorlar. Okulun amacı eğitim vermekse ceket neden bu kadar sorun ettiklerini anlamıyorum. Demek ki okulun asıl amacı eğitim değil kendilerine asker yetiştiriyorlar. Yok saçımız, yok pantolonumuz, yok ceketimiz...

Dış görünüşümüz bir şeyler öğrenmemizden daha önemli onlar için. Bu gün anladım ki aslında okullarda verilen eğitim boş değil. Kendi aradıkları gibi korkak, güvenilme-yen, hakkını arayamayan, gerçeği söylemeye cesareti olmayan, biçimci, asker gibi olmamız için bu eğitimi veriyorlar. Ama ben pes etmeyeceğim bu eğitim sisteminin içinde olduğu bu dünyayı değiştirmek için mücadele edeceğim.

**ŞAİR ABAY KUNANBAY LİSESİ'NDEN
BİR DÖB'LÜ**

Bir İnsanın Ardından



Bebeklerden katiller yaratan bu karanlık, insanların her geçen gün nasıl bir dünya içinde yaşam mücadelesi verdiklerini göz önüne seriyor. Yapılan her şeyin insanlık için iyi olduğunu savunanlar, her geçen gün ayrımcılığı göz önüne sermektedirler. Bunun en yakın örneklerinden biri de Hrant DİNK... Agos ‘un Halaskargazi Caddesi’ndeki binasının önünde başının arkasına ateş edilerek öldürüldü. Bu olayın üstünden tam iki yıl geçti. Bu sene yapılan anmada binlerce insan alanı kaplamış ve yapılan katliamı bir kez daha lanetlemek için ordaydılar. Atılan sloganlar bir nebze olsun içlerindeki öfkeyi dışa dökmelerine vesile oldu. Anma töreninden sonra, yapılan tüm engellemelere rağmen kitleler, çığ gibi büyüyen öfkenin bastırılmayacağını bir kez daha kanıtladılar. Yapılan yürüşte polislin engellemelerine rağmen DÖB’lüler pankartlarını açıp Taksim’e kadar yürümeyi başardılar. Baskılar, saldırılar insanların içindeki özgürlük istemini hiçbir zaman engelleyemez.

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜ ENGELLENEMEZ...

Ankara’dan Genç Yoldaş Okuru

Merhaba Genç Yoldaş okurları,

20 yaşındayım liseden mezun olduktan 2 sene sonra üniversite hayatına adım atabilmiş oldum. Bu 2 sene içerisinde birçok meslekte birçok yerde farklı işlerde çalıştım. Çalıştığım süre boyunca farklı farklı işçiler tanıdım ve onları, onların öykülerini dinledikçe, ülkemizde ki işçi sınıfının dünyadaki diğer işçi sınıfından çok farklı olduğunu anladım. Bu coğrafyadaki işçilerin diğer işçilere oranla daha çok olumsuzluklarla karşılaştıklarını hepimiz biliyoruzdur ki özellikle gören ve yaşayan kişiler bunu çok daha iyi anlayabiliyorlardır. Bizim işçilerimiz sadece sömürülüyor ve sadece hakaretlere maruz kalmıyorlar. Bizim işçilerimiz ırkçılıkla; etnik kökenlerini ön plana alınarak, yaptığı işi değil de konuştuğu dili, şivesi ve hatta fiziksel görünümüyle aşağılayıcı bir şekilde davranılarak çeşitli zorluklara itiliyorlar ki bu söylediklerimi aynı işyerinde, fabrikada aynı işi paylaştığı işçilerin tarafından da yapılabiliyor. Bu işçiler nasıl işçiler, aklımıza ilk gelen ve doğrudan olan düşünce, patronlara ya da ustalara, ustabaşlarına yakın ve işbirlikçi olan işçiler sadece kendi çıkarlarını düşünen satılmış işçiler, daha doğrusu aynı anlamda olan satın alınmış işçiler diyebiliriz. Bu olay bir çok ülkede görülebilir yani satın alınmış, işbirlikçi işçiler sadece bizim ülkemize öz değil ama şu acıdan bakılırsa etnik kökenlerine göre ezilen işçilerin büyük bir kesimi bizim ülkemizde mücadele ediyorlar her türlü zorluklara karşı bir arada örgütlenme özünü inerek haklarını arıyorlar... Şu bir gerçek ki 12 Eylül, işçi örgütlenmelerini etkilemiş ve büyük değişimlere yol açmıştır. Ve bu zamanda işçilerimizin geçmişte yaşanan büyük örgütlenmeleri tekrar kurmakta çok daha zorluklarla karşılaştıklarını hepimiz biliyoruz. Bu örgütlenme çabalarının en büyük düşmanı ve engelleyicisi burjuvazidir. Yıllardan beri proletarya ve burjuvazi geçmişten savaş içinde bugünün zamanına kadar gelmiştir. Ve şunu biliyoruz ki proletaryayı yaratan burjuvazinin ta kendisidir. Marks'ın Komünist Manifestosu'nda burjuva ve proletarya ile ilgili düşüncelerinden şu sözleri eklemek istiyorum. "İçerikte olmasa bile biçimde proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi ilk önce ulusal bir mücadeledir. Hiç kuşkusuz her bir ülkenin proletaryası önce kendi burjuvazisiyle hesaplaşmak zorundadır."...

Ben bir öğrenciyim fakat kurtuluşumun işçi sınıfının mücadelesinden geçtiğini biliyorum. Sakarya gericilerin ve faşistlerin yoğun olduğu bir yer. Burada etnik kökenimize, inançlarımıza ve düşüncelerimize saldırılar oluyor. Bu kaldığımız yurtlarda, okulumuzda ve mahalle aralarında saldırılar oluyor. Gün geçtikçe azalacağımızı ve pes edeceğimizi düşünerek hareket ediyorlar. Ancak onlar saldırdıkça bizler daha da örgütleniyoruz, çoğalıyoruz. Çünkü faşizme karşı örgütlü olmazsak her zaman ezileceğimizi biliyoruz.

Grevde Olan Ve Yüreği Emek Sevgisiyle Dolu Olan Tüm İşçilere Bin Selam...

Sakarya'dan Bir DÖB'lü

HAYATTAN KOVULUŞ

Emperyalist-kapitalist dünya, kendi tarihinin en derin krizini yaşıyor. Yani burjuva dünyası kendini tüketiyor. Kapitalist sistemin kalesi ABD de başlayan ve dolayısıyla bütün dünyaya yayılan krizin sonuçları elbette en çok proletaryayı etkileyecektir. Her yeni güne bankaların, finans kuruluşlarının, şirketlerin iflas haberiyle gözümüzü açıyoruz. Evet, bunlar da bize kapitalist sistemin çökmeye son hızıyla devam ettiğini gösteriyor. K.MARX'ın da dediği gibi "kapitalizm kendi kendini bitirecektir."

Türkiye'de de bu durum aynı. Çünkü kapitalizmi bir zincir olarak düşünürsek, o zincirin halkasından birisi koptuğunda bütün halkalarda da sorun olacaktır. Türkiye de kapitalizm zincirinin önemli halkalarından birisi olduğu için bu krizden en çok etkilenenlerin başında gelecektir. Dünyada bunlar yaşanırken biz de kendi bulunduğumuz coğrafyaya baktığımızda Türkiye ve Kürdistan'da da bu durum farklı değil. Her gün binlerce emekçi, binlerce ezilen insan hayattan kovuluyor. Son duruma bakıldığında Türkiye genelinde beş yüz bin emekçi hayattan kovulmuş ve açlığa itilmiştir. Türkiye'nin önemli sanayi şehirlerinden birisi olan Antep'te de durum farklı değil. Antep'te iki yıl önce TÜMTİS emekçilerinin işten atılması ile başlayan "hayattan kovuş" operasyonu son sürat devam ediyor ve bugün Antep'te işten atılan emekçi sayısı elli bine ulaştı. Durum buyken Türkiye kapitalistleri ve bürokrasisi her gün her yerde sistem medyasının karşısına çıkarak gövde gösterisi yapıyor ve dalga geçer gibi insanlara krizden kurtulmanın (sözde) tüyolarını veriyorlar. Ama bizler artık onların yalanlarına, sözlerine inanmıyor ve örgütlü olarak; öncelikle emek-sermaye ilişkisini, sınıf bilincini kavrayacak ve kapitalizme karşı savaşacağız. Bu kriz burjuvazinin krizi. Biz işçi ve emekçiler için bu krizden kurtuluşun yolu burjuvazinin iktidarına son vererek proletaryanın iktidarını kurmaktır. Özel mülkiyet devam ettiği sürece işçi ve emekçilerin hayattan kovulmaları devam edecek. Bundan kurtuluşun tek yolu ortak mülkiyeti örgütlemektir.

**"BÜTÜN DÜNYA EMEĞİN OLACAK"
"DÜNYA SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK"**

ANTEP'TEN GENÇ YOLDAŞ OKURU

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla: Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

*"O komünist zihniyeti, hala aşkla ve şevkle yaşamak isteyenler var." 9 Eylül 2006

*"Bu zihniyet komünizmin kalıntısıdır." 18 Ocak 2008

*"Hani sosyalist, komünist geçinenler." 5 Nisan 2008

*"İftira at izi kalsın. Bu eski komünistlerin yöntemi. Onlar gitti, şimdi onların uzantıları devam ettiriyor." 29 Aralık 2008

Sermaye sınıfına hizmette kusur etmeyen Tayyip Erdoğan, "Nazım Hikmet'i iade-i itibarla tekrar vatandaşlığa almak da bize düştü ve bunu da biz hallettik" diyor. Söylediği gibi bu seçim yatırımda onlara düştü hallettiler. Burjuvazinin sözcüsü Erdoğan, "Bayram değil seyran değil niye Nazım'ın vatandaşlığıyla ilgileniyor" demeyin. Bu seçim manevraları seçimler yaklaştıkça burjuvazinin sistemini ayakta tutmak için vermeyeceği tavizin olmadığını gösteriyor. Kürtlere, Alevilere, Komünistlere birkaç gün öncesine kadar hakaretler yağdıran, cezaevinde, sokakta devrimcileri katleden, çocukların kollarını kırdıran burjuvazi şimdi "TRT ŞEŞ", "ALEVİ AÇILIMI", "Nazım Hikmet ve Yılmaz Güney'in vatandaşlığa kabulü" gibi oyunlarla seçim yatırımlarında sınır tanımıyor. Nazım Hikmet bir

komünistti. Nazım Hikmet Kapitalist Dünyanın Hainiydi!... Nazım'ın sermaye sınıfına cevabı çok netti.

O hiçbir zaman kapitalizmin, emperyalizmin hüküm sürdüğü toprakların vatandaşı olmadı, olmayacak. Nazım Hikmet şiirleri okuyup timsah gözyaşları dökenler ise hiçbir zaman unutmamalıdır ki Nazım hiçbir zaman onların şairi, onların sanatçısı olmayacaktır... Nice Nazımları yıllarca zindanlara tutsak edip, sürgünlere gönderip, devrimcileri idam edip, Alevileri, Kürtleri katledip sonra seçimlere birkaç ay kala 1-2 şiir okuyarak, Kürtçe kanal açıp, Alevilere yemek vererek kimi kandırabileceklerini sanıyorlar!..

Kadıköy'de bir pankartta AKP "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine" yazdırmış... Ustanın bu ünlü dizelerini seçilebilmek adına yazdıranlara niye şaşırıyorsunuz. Sermaye sınıfı kar için kendi annesini bile satar.

Evet, Bay ve Bayan burjuvazi biz size cevabımızı sandığa gitmeyerek, seçimleri boykot ederek ve devrim için savaşarak vereceğiz. Merak etmeyin sizde o zaman sosyalizmin, komünizmin ne olduğunu öğreneceksiniz.

Taksim / Liseli DÖB

vatan haini

"Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ. Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet. Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran puntolarla, bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un 66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira. "Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet. Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseversoniz, ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim. Vatan çiftliklerinizse, kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan, vatan, şose boylarında gebermekse açıklıktan, vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrılmaksa yaz fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan, vatan tırnaklarıysa ağalarınızın, vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa, ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan, vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması, topuysa, vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan, ben vatan hainiyim. Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla: Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.





Kürtçe yayın yapacak TRT-6 (Şeş-Tv) büyük bir gü-
rültü ile test yayınına başladı. Yıllarca en iğrenç
yalan ve iftiralarla Kürt halkına saldıran medya,
bu “demokratik” adımı öve öve bitiremiyor.

Ne oldu da devlet yıllarca inkar ettiği konuşulmasını yasakladığı bir dilde, hem de devlet televizyonu kanalıyla yayın yapma kararı aldı. Ne oldu da arabasında Şivan Perver kaseti olduğu için bir insana işkence yapan devlet TRT-6’nın açılışı için Şivan Perver’i davet ediyor. Ne oldu da yıllarca Roj TV’yi kapattırmak için diplomatik baskı yapan devlet, kendisi Kürtçe Tv kuruyor. Anadilde eğitim görmek için dilekçe veren öğrencilere soruşturma açıp, okuldan atan bu devlet değil miydi? Kürtçe kurslarının açılmasını engellemek için en komik gerekçeleri öne süren bu devlet değil miydi?

Yoksa devlet bugüne kadar Kürt halkına karşı yaptıklarından pişman mı oldu? Yada devlet demokrasinin erdemlerini mi keşfetti? Ne biri ne diğeri. Kürtçe TV bir kandırmacadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için atılmış ikiyüzlüce bir adımdır.

Hatırlanacaktır. Bundan yaklaşık 2 ay önce Abdullah Öcalan’a yapılan işkence haberlerinin ardından Kürt halkı yediden yetmişe sokaklara inmişti. Başbakan Erdoğan’ı Kürdistan gezisinde boş sokaklar ve kepenkleri inmiş dükkanlar karşılamıştı. Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşma yaptığı yerin 2 sokak ötesinde devlet ve Kürt halkı arasında büyük çatışmalar yaşanıyordu. Başbakan Erdoğan her zaman ki ikiyüzlülüğü ile “demokrasi diyorsunuz ama halkı tehdit ederek dükkanları kapattırıyorsunuz” demişti. Aslında bu sözler güçsüzlüğün itirafıydı. Söz açıldığında böbürlene böbürlene NATO’nun en güçlü ikinci ordusu bizimki diyenler, TSK’nin daha “küçük” bir güç karşısında güçsüzlüğünü itiraf etmiş oldular.

Kürt halkını yakından tanıyanlar, tehditlerin bu halkın başını eğdiremeyeceğini iyi bilirler. Zira yıllardır devletin tüm baskı ve yok etme politikaları karşısında yıllarca baş eğmeden karşı koyan halk bu halktır. O günlerde devletin içine düştüğü korkuyu en iyi deniz Baykal’ın sözleri anlatıyordu: “Bu bir ayaklanma provasıdır”

Aynı dönemde küresel ekonomik kriz dalgaları Türkiye ekonomisinin kıyılarını dövmeye başladı. Başbakan kriz bizi “teğet geçer” açıklamalarının boş sözler olduğu kısa zamanda anlaşıldı. Kriz Türkiye ekonomisini tam on ikiden vurdu. İşsizlik dalga dalga yayıldı. Türkiye’nin pek çok yerinde kriz ve işsizliğe karşı halk harekete geçti.

Bu gelişmelerden kaygılanan devlet, Kürt halkından gelebilecek “tehditleri” bertaraf edebilmek için çeşitli adımlar atıyor. Bu adımların ABD’nin bilgisi dahilinde olduğunu belirtmeye gerek yok sanırım. Gelişmeleri yakından takip edenler “dağdan indirme” planı çerçevesinde Kürt halkını silahsızlandırmak için Türk devleti, ABD, Barzani, Talabani işbirlikçi ikilisinin kurduğu şeytan üçgenini biliyordu. Devrime karşı Kürt halkının özgürlüğüne karşı kurulmuş koalisyon. Balkanlarda bir karşı devrimci üs olarak kurulan Kosova bağımsızlığını ilan ettiğinde hiç vakit kaybetmeden bu bağımsızlığı tanıdığını ilan eden Türkiye ve ABD, söz konusu Kürt halkı olduğunda, onun özgürlük mücadelesini kan gölünde boğmak için en aşağılık ittifaklara giriyor.

Kürtçe yayın yapacak olan TRT-6’yı bu karşı devrimci planın bir parçası olarak düşünmek gerekir. Bu adım bazı çevrelerin sandığı gibi “demokratik” bir adım değil. Aksine en aşağılık niyetlerin bir parçasıdır. Türk devleti bu adımlarla, bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Bir yanda Kürt halkını beklentiye sokup, onu silahsızlandırmaya çalışırken diğer yandan verilen bu kısıntı döküntü şeylerle Kürt halkının özgürlük mücadelesini satın almaya çalışıyor. Her fırsatta kendilerinin ne kadar özgürlük aşığı bir devlet olduklarını tekrar eden bu faşist sürü, Kürt halkına özgürlük mücadelesini ıvır zıvır talepler uğruna satmasını söylüyor. Yazımızın başlarında da söylediğimiz gibi Kürt halkı onurlu bir halk olduğunu göstermiştir. On yıllarca uğradıkları türlü eziyet ve baskılara rağmen mücadeleden vazgeçmemiş ve özgür yaşamaya layık bir halk olduğunu göstermiştir.

Türkiye işçi sınıfı, bu ikiyüzlü ve aşağılık politikalar karşısında sessiz kalamaz. İşçi sınıfı bu konuda hükümetinden ve burjuvalarından farklı düşünür, düşünmek zorundadır. İşçi sınıfının sermaye karşısındaki zaferinin koşulu hangi ulustan olursa olsun, işçilerin sınımsız birliğidir. Bu birliğin sağlanmasının birinci şartı, Kürt ulusunun bu günkü devlet sınırları içinde zorla tutulmasına karşı olmaktır. Yani ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmaktır. Türkiye işçi sınıfı eylemlerinde bu talebi öne çıkartmaz ise, sermayeye karşı mücadelesinde Kürt halkının desteğini ve güvenini kazanamaz. Zaferin kazanılması ortak düşmana karşı ortak mücadele ile olanaklıdır. Mücadele birliğini sağlamanın yolu Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin Kürt halkının özgürlük mücadelesine sahip çıkmasıyla olur.



1946-1999

■ Filistin

□ İsrail

Ne Obama, Erdoğan gibi tekellerin temsilcileri ne de Hizbullah, Hamas gibi onların işbirlikçileri bizleri kurtaramaz. Biz biliyoruz ki ezilen emekçi halkların bir tek ittifak güçleri vardır onlar da enternasyonal işçi ve emekçi hareketidir

Filistin Halkı “Ulusal Çıkar”lara Feda Edildi!

Filistin’e ve Filistin halkına İsrail tarafından uygulanan işgal ve katliam hareketi 300’den fazlası çocuk olmak üzere 1200’ü aşkın kişinin canına mal oldu. Emperyalizmin ileri karakolu pozisyonundaki İsrail Devleti, bu saldırılarla birlikte yeni bir katliamı daha tarih sayfalarına eklemiş oldu.

Bu katliam sonrasında uluslararası devrimci hareket enternasyonal dayanışması gereği başkaldırılarıyla, dünyanın birçok yerini ateş topuna çevirdi. Venezuela devlet başkanı Chavez ise yine aynı şekilde İsrail konsolosunu ülkesinden hiç çekinmeden kovmasını bildi. Ülkelerimizde de on binlerce insanın harekete geçirildiği eylemlilikler düzenlendi. FHKC’nin (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) çağrısı üzerine ise Yunanistan Komünist Örgütü, İsrail’e silah taşıyan gemilerin Yunanistan Limanlarında gerçekleştireceği sevkiyatı engelleyerek enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini sergilediler.

İsrail’in bu vahşetine bir de ülkemizin sahtekar bürokratları karşı çıktılar. Katliamın başlamasıyla birlikte Erdoğan sahneye çıkıp timsah gözyaşlarını döküverdi. Güya İsrail’in vahşetine karşıymış. Saldırıdan kısa bir süre önce İsrail Başbakanı Olmert’le görüşen Erdoğan acaba bu görüşmede hangi konularda anlaşmalara varmıştı. Sakın katliama yönelik ortak bir karar almış olmasınlar. Buna hiç şüphe yok. Çünkü İçişleri Bakanı Cemil Çiçek 17 Ocak günü yaptığı açıklamada şunları dile getirmişti: “Türkiye ve İsrail arasında inişli çıkışlı bir ilişki süreci yaşandı, ancak ülkeler arasındaki işbirliği nedeniyle askeri bağların koparılması söz konusu olamaz, çünkü askeri işbirliği Türkiye’nin ulusal çıkarlarına hizmet etmektedir”

Evet “ulusal çıkar”larımız bunun önünde engel. Karlarının azalmaması için, bütün emperyalist kapitalistleri sarsan kriz sonrasında sermayenin güvenliğinin sağlanması için bu kesinlikle gerçekleştirilemez. Yani

ülkemizin egemenleri İsrail’in saldırıları karşısında lafta kıyameti koparıyor ama diğer yandan da “ulusal çıkarlarımız” bahane edilerek sermayenin çıkarları el üstünde tutuluyor. Chavez hiç tereddüt etmeden İsrail büyükelçisini kovarken bizim egemenler, saldırıların bir gün öncesinde İsrail’le gizli bir ortak silah üretimi anlaşması imzalamayı kendine ödev biliyor. Filistin halkının katledilmesinde kullanılan silahları ortak üretmek için bir yandan anlaşma yapacaksın diğer yandan Filistinlilerin acısına ortak olduğunu söyleyeceksin. Bu safsatalara kimse inanmaz. Türkiye ve İsrail arasında 2,6 milyar dolarlık ticaret hacminin 1,8 milyar dolarlık bölümünü askeri harcamalar oluşturuyor. Bu işin bir yanı. Bu timsah gözyaşlarının bir diğer neden ise dinsel gericiği tirmandırıp, besleyerek Filistin devriminin ilerici hareketini, bu dinsel gericilikle emperyalist kapitalist sistem içinde tutmaktır.

Sermayenin, ezilen emekçi halklarla çıkarları asla ortak olamaz. Onlar kendi çıkarları için katledilen bir halkın duygularıyla oynamasını, onları kandırmasını çok iyi becerirler. Ne Obama, Erdoğan gibi tekellerin temsilcileri ne de Hizbullah, Hamas gibi onların işbirlikçileri bizleri kurtaramaz. Biz biliyoruz ki ezilen emekçi halkların bir tek ittifak güçleri vardır onlar da enternasyonal işçi ve emekçi hareketidir. Enternasyonal mücadele ile gerçekleştireceğimiz devrimler bizleri bütün acılarımızdan kurtaracak, sorunlarımızı köklü bir şekilde çözecek. Sayın burjuvalar Filistin’de dökülen kanların hepsi sizlerin eseri. Ezilen halklar elbet bunun hesabını sizlerden sormasını bilecektir. Hem de bu çok uzun sürmeyecek.

**Birruh Biddem Mnifdik Ya Falestin!
Canımızla Kanımızla
Savunuruz Seni Ey Filistin!**

Antep’ten Bir DÖB’lü

Birruh Biddem Mnifdik Ya Falestin!

Canımızla Kanımızla Savunuruz Seni Ey Filistin!



İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği saldırılar, tüm insanlara bir kez daha insanlığını sorgulattı. Filistin'de gerçekleştirilen katliamı; gericiler emperyalizm tarafından beslenen Hamas tarafını tutarak, tekbir sesleriyle, toplu namaz gibi eylemlerle suya sabun dokunmaksızın Siyonizmi sözde kınadı. Gerçekleştirilen aslen emperyalizme karşı çıkmak değil Filistin Halkı'nın yarım asrı aşkın emperyalizme, Siyonizme karşı verdiği mücadelenin üstünü dinci-gericilikle örtmekti.

Diğer yanda ise Venezüella Başkanı Chavez'in İsrail büyükelçisini ülkeden kovması, Yunanistan'daki devrimcilerin İsrail'e silah taşıyan gemileri, limanda yaptıkları eylemlerle engellemele-ri, İsrail'deki komünistlerin Filistin Halkı için yaptıkları anlamlı yürüyüş, Amerika-Toronto'da Yahudi kadınların İsrail Konsolosluğu'nu işgal etmeleri gibi eylemlerle soruna anti-emperyalist, anti-kapitalist bir yaklaşım vardı. Asıl olması gereken de tam bu şekilde Filistin Halkı ile enternasyonalist dayanışmayı yükseltmek ve emperyalizme, Siyonizme karşı mücadele vermektir. DÖB'lü öğrenciler olarak gerçekleştirdiğimiz eylemlerde, basın açıklamalarında buna vurgu yaptık.

İSTANBUL:

Savra Savra Hatta Nasr Savaş Savaş Zafere Kadar

Yoldaşlarımız Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı bağrına basmış ve onlara eğitim kamplarını açmış Filistin Halkı... Yine yoldaşlarımız Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali), İmam Ateş, Mustafa Çetiner Filistin Devrimi ile enternasyonal mücadele de ölümsüzleştiler. Bizler de bu bilinçle onların intifadasını Taksim sokaklarına taşıdık.

4 Ocak Pazar günü saat 14:00'da Galatasaray Lisesi önünde "Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek- Savra Savra Hatta Nasr" yazılı pankartımızla ve sloganlarımızla Taksim 'i inlettik. Açıklamamızda "Filistin'de ölen insanlıktır, Filistin'de ölen dünya halklarının geleceğidir. Gelin buna hep birlikte engel olalım. Gelin Filistin'de ölen çocuklar için, savaşan halklar için sesimize ses katın." Dedik.

İstanbul Devrimci Öğrenci Birliği



BEYAZIT: Siyonist İsrail'in, Gazze Saldırısını Lanetliyoruz



Filistin'i selamlamak ve İsrail saldırısını lanetlemek için devrimci demokratik ve yurtsever öğrenciler, 15 Ocak 2009'da saat 13.00'da Sirkeci durağında toplanıp İstanbul Üniversitesi ana kapısına doğru sloganlarla gelerek burada bir eylem düzenledi. Türkiye İsrail işbirliğine ve Kürdistan'a yapılan saldırılara değinilen basın açıklamasında: "Emperyalistler ve işbirlikçileri Filistin'de yaşanan vahşetin dolaysız sorumlularıdır" dedi. Filistin için timsah gözyaşı döken Türkiye egemenlerinin, İsrail'in attığı misket ve fosfor bombalarını Kürtlere üzerinde kullanıldığı hatırlatıldı. 150 kadar gencin katıldığı eyleme DÖB'lüler olarak destek verdik.

İstanbul Devrimci Öğrenci Birliği

GAZİ: Katil İsrail Filistin'den Defol



Devrimci yapılar bir araya gelerek Gazi sokaklarını inlett: "Filistin Halkı Yalnız Değildir". Gazi eski karakoldan Gazi Cemevi'ne kadar sloganlarla, ajitasyonla yapılan yürüyüşle Gazi Halkı'na Filistin'in yanında olma çağrısı yapıldı. Cemevi önünde okunan basın açıklamasında: "İşte tüm dünyanın gözleri önünde emperyalist efendiler elbirliği ile dünyayı halklar me-

zarlığına çevirmek istemektedirler. Ancak bu barbarlığa en iyi yanıt Ortadoğu'nun emekçi halkları tarafından verilmiştir ve verilmektedir. Nasıl ki Afganistan'da, nasıl ki Irak'ta emekçi halklar emperyalistleri anladıkları dilden yanıtladılar ise, yıllardır süren tüm zulüm ve barbarlığa karşı Filistin halkı da emperyalizme karşı dişe diş bir savaş vererek emperyalist- Siyonist İsrail'in tüm askeri ve teknik imkanlarına karşı rağmen yıllardır onurlu mücadelesini sürdürerek bu savaşı emekçi halkların gözünde kazanmıştır. Ve inanıyoruz ki tarih bugün yine Filistin'de halkların zaferini yazacaktır." denildi ve her yeri Filistin'e çevirme çağrısı yapıldı.

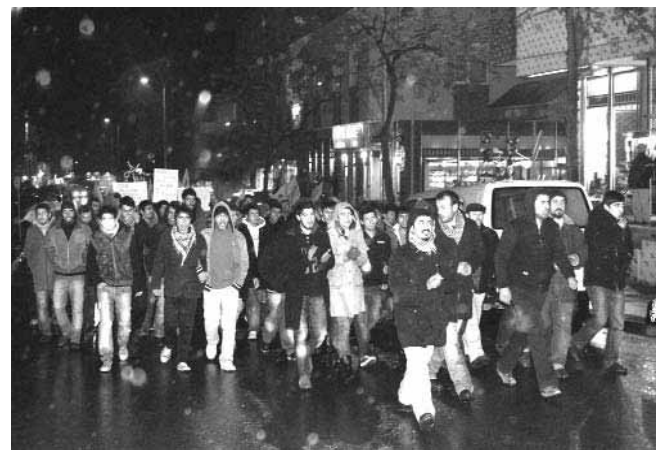
Gazi / Liseli DÖB

SARIGAZİ: Yaşasın Halkların Mücadele Birliği



Sendikaların ortak kararıyla her akşam saat 18.00'da düzenlediği "Filistin'deki saldırılara sessiz kalma" eylemlerinden biri 12 Ocak 2009'da Sarıgazi'de yapıldı. Demokrasi Caddesi boyunca sloganlarla yürünerek Sarıgazi Meydanı'nda toplanıldı. Filistin Halkı'nı selamlayan ve mücadelesinde yanında olduğunu vurgulayan Sarıgazi Halkı eyleme yoğun olarak katıldı. "Siyonist İsrail Filistin'den Defol", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganlarının atıldığı eyleme DÖB'lü öğrenciler olarak destek verdik.

Sarıgazi Liseli DÖB



ANTEP: Filistin Halkı Devrimle Özgürleşecek

Antep'in en işlek caddesi olan Gaziler Caddesi üzerinde alkışlar sloganlarla Filistin Halkı'nın yanında olduğumuzu gösterdik. Gaziler Caddesi boyunca "Savra Savra Hatta Nasr-Savaş Savaş Zafere Kadar", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz" sloganlarını atarak ve ajitasyon yaparak Balıklı Parkı'na vardık. Basın metninde: "Burada, Türkiye ve Kürdistan Halkları'na büyük görevler düştüğünün altını çizmek gerekir. Çünkü İsrail'in bölgedeki en önemli müttefiki Türk Devleti ise, Türkiye ve Kürdistan Devriminin en önemli müttefiki de Filistin Devrimi'dir."... "Emperyalist sistem tarihin çöplüğüne gidişini bir gün daha erteleyebilmek için yoksul halklara saldırıyor. Yıllarca devrimin ocağı olan Filistin'i ve Filistin Halkı'nı kanla boğmaya çalışıyor. Yıllardan beri Filistin Devrimi, dünya halklarına örnek yaratmaya devam ediyor.

İZMİR:

Filistin Halkı Yalnız Değildir

Filistin'de yaşanan katliamları kınamak üzere 29 Aralık 2008 akşamı İzmir'in Buca ilçesinde, devrimci kurumlar bir araya gelerek meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Daha çok gençliğin oluşturduğu yaklaşık 100 kişilik kitle, akşam sekiz civarı meşalelerle yürüyüşe geçti. Biz de DÖB'lü öğrenciler olarak katılım gösterdik. Eylem boyunca "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Filistin'de İntifada, Irak'ta Direniş Kazanacak", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Her Yer Filistin, Her Yer Direniş" vb. sloganlar atıldı. Mahalle halkı da ıslıklarla ve sloganlara eşlik ederek tepkilerini dile getirdiler. Mahalle halkının sunduğu bu destek gençliği daha da coşturdu.

Mahalle halkına dönülerek "Halkımız Saflara Hesap Sormaya" sloganı atıldı. Mahalle ortasında bir yer de basın metni okunarak basın açıklaması sonlandırıldı.

FİLİSTİN FAŞİZME MEZAR OLACAK Ege - Dokuz Eylül Üniversiteleri Devrimci Öğrenci Birliği



Yoksul dünya halkları, enternasyonal dayanışmayı Filistin Halkı'nın yanında yer alarak, ayaklanmalarla gösteriyor."... "Dünya işçi ve emekçi halkları emperyalist ve kapitalist sisteme karşı, Filistin ile enternasyonal dayanışma eylemlerini ve kendi burjuva faşist devletlerine karşı mücadeleyi yükseltmelidirler. Bu katliamların sebebi kapitalist özel mülkiyettir. Filistin halkının ve dünya yoksul halklarının özgürlüğü ancak kapitalist özel mülkiyetin yıkılıp, yerine ortak mülkiyetin konmasıyla mümkündür." denilerek basın açıklaması sona erdi.

Antep'ten / DÖB



MARDİN:

Filistin'de Çocuk Olmak

Gürültüler duyuyorum yakınlardan ve genzim yanıyor, annemse durmadan ağlıyor. Babam kapıda nöbet tutuyor, insanlar bağıyor, ağlıyor, kimileri dualar okuyor kimileri küfürler savuruyor. Sonra küçük evimizin çatısı çöküyor. İçeri duman bulutu kaplıyor. Birisi silah çıkarıyor bomba atıyor. Annemse onlara yalvarıyor. Sonra adamlar bana bir silah doğrultuyor.

Savaş 7 yaşında benden hesap soruyor. Gözyaşım artık acı akıyor hayat benim için son buluyor. Filistin'de çocuk olmak böyle bir şey işte. Her gün yüzlerce çocuğu, yüzlerce anneyi babayı ölüme uğurluyoruz. Sessiz kalmamalıyım sessiz kalmamalıyız ve Kızıltepe'de sloganlar yükseldi 'İsrail'i Döktüğü Kanda Boğacağız, Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm, Bi Can Bi Xwin Em Bi Téréne Ey Filistin" diyerek İsrail'in üzerine yürürcesine yürüdük... Sessiz kalmamalıyım, sessiz kalmamalıyız...

Mardin Kızıltepe'den / Genç Yoldaş Okuru



MERSİN: Filistin'de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm

Filistin'de katliamlar sürerken buna sessiz kalmak istemeyen Mersin Üniversitesi'nin ilerici devrimci öğrencileri basın açıklamaları düzenledi. Basın açıklamasında Filistin sorunu ve nasıl çözülebileceği üzerinde duruldu. "... Filistin sorunu I. Emperyalist paylaşım savaşıyla ortaya çıktı ve II. Paylaşım savaşıdan sonra BM kararıyla İsrail'in kurulmasıyla birlikte ciddi bir hal aldı. ABD emperyalizminin desteğiyle İsrail Siyonizmi Filistin topraklarını işgal etti. Filistinlilerin buna cevabı boyun eğme değil; 40 yıldır sürdürülen bir savaştır. Filistin halkı Siyonizme karşı verdiği bu savaşta tüm Ortadoğu'ya ve dünyanın birçok bölgesine ilham kaynağı olmuştur. 40 yıllık bu süreçte Filistin Siyonizmle uzlaştırılmaya çalışılmış, anlaşmalar imzalatılmıştır. Özellikle emperyalizmin işbirlikçisi T.C. devletin kendi çıkarları gereği yaptığı bu arabuluculuk girişimleri hiçbir zaman başarıya ulaşamamıştır. Çünkü emperyalizmle, işgalcilerle uzlaşmak demek yenilgiyi kabul etmektir. Filistin halkı yenilgiyi kabul etmemiş tanklara karşı taş ile bile olsa savaşımını sürdürmüştür..." denilerek Filistin ile ilgili açıklamanın yapıldığı basın açıklaması:

"...Akan kan ancak dünyadaki tüm ezilen halkların Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmesiyle durdurulabilir.

ESKİŞEHİR: Filistin'de İntifada, Amed'de Serhıldan Kazanacak

Filistin Halkı ile dayanışmak için basın açıklaması yaptık. 8 Ocak'ta Eskişehir Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampusü'nde saat 12:30'da önünde toplandık. Ellerimizde Filistin Bayrağı ve dövizlerle yürüyüşe başladık. Yemekhane önüne kadar "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Filistin'de İntifada Amed'te Serhıldan Kazanacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla eyleme katılma çağrısı yaparak geldik. Burada basın açıklamasını DÖB'lü bir arkadaşımız okudu. Basın açıklamasında: "Başbakan ne Kasımpaşa'lı tavrıyla ne de timsah gözyaşlarıyla bizi kandıramaz. Türkiye ve

İsrail arasındaki ilişkiler bize gösteriyor ki, bu iki ülke arasında bir birlik söz konusudur. Bunu da şu ilişkiler ve anlaşmalar açıkça göstermektedir. İsrail-Türkiye savunma işbirliği, İsrail savaş uçaklarının Konya'da eğitim uçuşları yapması, Türkiye hava sahasının İsrail'e kullandırılması, Türk savaş uçaklarının İsrail'in de modernizasyonu ve hibrit tohum alımları gibi bir dizi ticari askeri anlaşmalar. Şunu herkes biliyor ki, Siyonist şeflerin hareket rahatlığı emperyalistlerle birlikte Türkiye'den aldıkları güvence sayesinde. Daha birkaç gün önce İsrail başbakanı yani bu savaş emrini veren katil, Türkiye başbakanı ile kol kola dolaşıyordu; ar-

Buradan tüm öğrencilere, emekçilere sesleniyoruz. Bizler okul içinde ve okul dışında, Türk ve Kürt devrimcilerinin müttefiki olan Filistin ile dayanışmayı sürdüreceğiz. Sizleri de sessiz kalmamaya, Filistin Halkı özgürleşene kadar mücadele etmeye çağırıyoruz.

Filistin Halkı Yalnız Değildir.

Yaşasın Halkların Kardeşliği ve Birlikte Mücadelesi. "denilerek bitirildi.

Örgütleyiciliğini 'DÖB, DSG, DPG, DGH, SGD, YDG' nin yaptığı basın açıklaması Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampusu'nda 13 Ocak salı günü 12.30'da yapıldı.

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği



dından Cemil Çiçek birçok ülkeye asker gönderdiklerini gerekirse tekrar gönderebileceklerini açıkladı, ama emperyalistler ve işbirlikçileri nasıl ki Irak'ta, Afganistan'da ve Lübnan'da batağa saplanmışlarsa bugün de Filistin'de batağa saplanmaya mahkumdurlar." okundu. DÖB, DPG, DGH, Ekim Gençliği, Odak/Genç Direnişçi, Öğrenci Kolektifleri, EHP Gençliği, SDG ve Genç-Sen'in örgütlediği eyleme 200 kişi katıldı. Ayrıca YDG-M destek verdi.

Eskişehir Devrimci Öğrenci Birliği



YENİ DÜNYANIN GENÇ MİMARLARI, GÖREV BİZİM!

Değişim rüzgarları, tüm dünyada en şiddetli haliyle esiyor. Öyle ki değişimi reddedenleri bile değişimin gerekliliğine ediyor. Son dönemin en popüler isimlerinden Amerika'nın siyah başkanı Brack Obama "inandığımız değişim" sloganı ile yola çıktı. Söylev verdiği kitlelerin ellerinde ise "We Change Need"–değişime ihtiyaç var–dövizleri yükseliyor. Yine Fransız Cumhurbaşkanı Sarkozy "İhtiyacımız olan yeni ahlaki ve kültürel bir devrimdir. Bu süreçten yeni bir dünya doğabilir" diyerek o da yenilik istediğini kendi açısından gündeme getiriyor. Ve daha burada savaşağımız hem ulusal, hem de uluslar arası arenada sistemin önemli mevkilerinde bulunan sınıf bilinci almış burjuvalar, bürokratlar ya da ekonomistler büyük bir değişimin içinde yer aldıklarının farkında ve "bu böyle gitmez" diyerek de bunu itiraf ediyorlar. Onların gördükleri ile bizim gördüğümüz arasında fark yok. Aynı çöküşü ve çürümüşlüğü onlar da görüyorlar. Bu telaş bu korku bundan dolayı...

Büyük Çukurlar Küçük Adımlar

Krizler kapitalizmin genetiğinde var. Çünkü doğduğu andan itibaren her adımında daha fazla karanlığa gömülmek onun kaderi. Burjuva ekonomistler bugün yaşanan krizi bir finans krizi olarak nitelendirip, kapitalizmin genel krizi olduğu gerçeğini yastık altı yapmaya çalışıyor. Ama aradan geçen süre ve yaşananlar gösteriyor ki, yaşanan sadece bir finans krizi ya da belli başlı birkaç bankanın çökmesiyle oluşan kısa bir gürültü değil, öyle ki İzlanda ilk fitilin ateşlendiği günlerde ülke olarak battığını açıkladı. Birçok sektör ardı ardına üretimleri kısacağını, yapacağı işten çıkarmaları söyleyip durdu. Borsalar dibe vurdu, bankalar yar-

Şimdi dikkatler her zamankinden daha fazla iktidara ve onun nasıl alınacağına yönelmelidir. Koşulların her zamankinden daha uygun olduğu bir ortamdayız. Ve öznenin yani devrimi yapacak olan gücün hazırlanması ve örgütlenmesine tüm gücümüzü harcamalıyız. İhtiyacımız olan şey, emekçilerle canlı, dinamik bağlar kurmak. Ve bunun vakit kaybedilmeden gerçekleşmesi gerek. Ancak emekçilerle, işçi gençlikle kuracağımız canlı bağlarla, gelişecek bir hareketi yönetebilir, yönlendirebilir ve zafer kazanabiliriz. Çünkü gençlik, özellikle işçi gençlik devrimin motor gücüdür. Aksi takdirde boş gevezelik etmiş oluruz. Çünkü ancak Kitlelerle yanıp tutuşabilenler, kitlelere öncülük edebilir

dım çığıllıkları attı. Ve sonunda burjuvazinin kâra dayalı kardeşliği bozulup, aralarında büyük bir güven bunalımına yol açtı.

Kapitalizm ve kriz. Birbirine göbekten bağlıdır. Bu ikisinin ilişkisini ve bağlılığını asla gözden kaçırmamalı. Genel olarak kapitalizm eninde sonunda krizlerin dayanacağı nokta, tüketicilerin alım gücüdür. Yani milyonlarca işçi ve emekçinin alım gücü. Her krizin en büyük nedeni budur. Oysa kapitalist, aşırı kar hırsıyla, maliyetleri düşürüp en yüksek artı değeri elde etmeyi düşünür. Bunu kimi zaman iş saatlerini arttırarak, maaşları düşürerek ya da (bu gün gördüğümüz ve göreceğimiz gibi) işten çıkarmalarla yapar. Bu sürecin sonunda ise burjuva-

zinin elinde toplanan büyük sermayenin karşısında, geniş kitlelerin büyük sefaleti ve yoksulluğu olur. Ve kutsal döngünün en önemli ayağı hızla döngünün dışına itilir. Sonunda zincirleme bir şekilde, döngünün her ayağı birer birer zarara uğrar. Dayanabilenler ayakta kalır ve daha büyük çöküşleri beslerken dayanamayan geniş kesimler ise yoksulluğa itilir. Bugün kapitalizmin başına gelen şey budur. Burjuvazi elinde muazzam bir sermaye biriktirmiş durumda. Ama bu sermayeyi üretime sokup, bu sürecin sonunda daha büyük sermaye elde edemediği zaman, işte o zaman burjuvazinin elinde birikmiş olan sermaye onun en büyük engeli haline gelir. Atılacak her adım bir süreliğine nefes almasına yarasa da, sonunda daha büyük bir şiddetle dibe vurur. Çünkü artık kapitalizm fiziksel sınırlarının sonuna geldi. Kapitalizmde oluşan çatlaklar o kadar çok ki, atılacak her adım boşluğa gelecek. Yaşadığımız, kapitalizmin sıçramalı çöküşüdür.

“Bu ancak yüzyılda görülebilecek bir kriz” diyor eski ABD merkez bankası başkanı Greenspan, haklı da ama bundan daha önemli olan bir şey var. O da işçi ve emekçilerin özgürlüklerine kavuşabilecekleri ve özlem duydukları dünyayı kurabilecekleri bir fırsat olmasıdır. Kapitalizm ve kriz arasındaki ilişkiyi, kriz ve devrim arasında da kurmamız gerekir. Bu güne kadar burjuvazinin iktidarı hep, yaşamış olduğu kriz dönemlerinde yıkıldı. Ve şimdi işçi, emekçi gençliğimiz, proletarya önemli fırsatlardan birini yakalamış oluyor.

Krizin ilk ve en büyük etkisi elbette işsizlik olacaktır. Bu da yetmezmiş gibi doğalgaz ve elektrik zamları emekçi halk için büyük sıkıntılar yaratacak. Daha şimdiden hem dünyada hem de bu topraklarda işsizlik rekor seviyelere çıkıyor. ABD’de son 26 yılın en büyük işsizlik oranına ulaşıldı, işsizlik fonundan yararlanmak isteyen o kadar arttı ki fon yetersiz kaldı. Şu anda ABD, Almanya, Japonya ve toplamda 32 ülke resesyona girdi. Bu ülkelerde de işsizlik hızla artıyor. Bu topraklarda ise sadece Ağustos ayında 207 bin kişi işsiz kaldı ve bu “krizin” olmadığı bir zamandı üstelik burjuvazi için. Dahası bunun arkasından hızla gelecek. Önümüzdeki yıl dünya genelinde uluslar arası çalışma örgütü (İLO) ‘ açıklamasına göre 20 milyon kişi işsiz kalacak. Bu korkunç bir rakam! Dört kişilik bir aile olarak düşünüldüğünde 80 milyon kişinin yaşamdan kovulması demek bu. Sonuçta işçi ve emekçileri, gençliği yaşamda kalmak adına büyük bir mücade-

le bekliyor. Burjuvazi bu kadar acımasız, aşâğılık ve kar hırsıyla dolu.

“Burjuvaziyle yapacağımız kavga en kanlı kavga olacaktır.” Diyor Engels. İşte bu kanlı kavgaların en son çarpışmalarını vereceğimiz günlerdir bu günler. Burjuvazinin kriz günleri, işçi ve emekçilerin devrim günleridir. Proletarya ve onun genç militanları tüm güçlerini kendilerini kapitalizmde daha rahat yaşayabilecekleri bir yer bulma için değil, bu güne kadarki haklarını korumak için değil, krizin faturasını burjuvaziye ödetmek için değil, sermayenin iktidarını yıkmak için kullanmalıdır.

Dünya proletaryasının engin deneyimleri gösteriyor ki, dünden bu güne proletarya girişmiş olduğu savaşılarda ileri deneyimler kazandı. Paris Komünü, Ekim Devrimi, Doğu Avrupa devrimleri vs. ve ülkemiz topraklarında neredeyse bir asırdır işçi sınıfı mücadele vermekte. Her adımında bilinç olarak ilerledi ve güçlendi. Buna karşı burjuvazinin son kırk yılı kriz yönetimiyle geçti. Yani, proletarya ile burjuvazi arasında yaşanan iç savaş artık son noktaya geldi. Yunanistan’da olanlar buna bir işaret. Geleceksiz bırakılan gençlik ve işsiz bırakılan gençlik ve toplumun diğer üyeleri mücadelelerini yükseltecekler. Ve koşullar devrim için oldukça uygun. İşte şimdi bu birikimler dışında, edinilen deneyimlerde proletarya bu krizden devrim için, özel mülkiyetin egemenliğine son vermek için ne yapmalıdır? Ne yapmalıyız?

Şimdi dikkatler her zamankinden daha fazla iktidara ve onun nasıl alınacağına yönelmelidir. Koşulların her zamankinden daha uygun olduğu bir ortamdayız. Ve öznenin yani devrimi yapacak olan gücün hazırlanması ve örgütlenmesine tüm gücümüzü harcamalıyız. İhtiyacımız olan şey, emekçilerle canlı, dinamik bağlar kurmak. Ve bunun vakit kaybedilmeden gerçekleşmesi gerek. Ancak emekçilerle, işçi gençlikle kuracağımız canlı bağlarla, gelişecek bir hareketi yönetebilir, yönlendirebilir ve zafer kazanabiliriz. Çünkü gençlik, özellikle işçi gençlik devrimin motor gücüdür. Aksi takdirde boş gevezelik etmiş oluruz. Çünkü ancak Kitlelerle yarıp tutuşabilenler, kitlelere öncülük edebilir

Yeni bir dünya doğuyor ve bu dünyanın mimarları biziz. Omzumuzda ciddi bir sorumluluk var. Bu sorumluluk savaşın düzeyini belirleyecek. Şimdi teorimizi, yeteneklerimizi pratikte gösterme zamanı. Ufukta genç ellerimizden doğacak olan ışık pırıltısı, insanlığın özgür ve mutlu yarınlarıdır.

Filistinli öğrenci bir arkadaşımızla yaptığımız röportajı sunuyoruz:

DÖB: Bize kendinizden bahseder misiniz?

2006 yılında Gazze'den Türkiye'ye geldim. O zaman seçimler yeni olmuştu ve maalesef seçimleri Hamas kazanmıştı. Bu durumdan kaynaklı Filistin'den ayrıldım. Buraya gelme nedenim Tıp eğitimi almaktı, Türkçe kursunu bitirip Filistin'e döndüm. Ve döndüğüm zaman Hamas başa geleni bir yıl olmuştu ama Filistin 50 yıl geriye düşmüştü. Ailem de babam da en küçük çocuğa kadar herkes elinden geldiği kadarıyla mücadele ediyor.

DÖB: Halkın devrimcilere bakış açısı ve mücadeleye bakışları nedir?

Seçim olduğunda oyların % 10'unu sol kesim aldı (2006 yılı). Biz de Türkiye'de 1980'de gerçekleştiren darbe gibi büyük bir darbe aldık ve devrim dalgası geriye gitti. Ama insanlar Hamas'ın yaptıklarını gördükten sonra devrimcilere tekrar sahip çıkmaya başladı. Dün yapılan Hamas'ın kuruluşunun 21. yılını kutlama etkinliklerine Gazze'de bile (ki Gazze Hamas'ın en güçlü olduğu yerdir) ancak on bin kişi katıldı. Hâlbuki Arafat'ın ölümünün dördüncü yıl dönümünde bile bir milyon insan vardı. FHKC liderlerinden Ebu Ali Mustafa'nın anmasına da yaklaşık olarak aynı sayıda katılım oldu.

DÖB: Mücadelede gençliğin ve öğrenci gençliğin yeri nedir?

Gençlerimiz bulunduğu yere göre mücadele etmektedir. İşçilerimiz işten çıkıp sokakta savaşımaya gidiyor, öğrenciler de aynı. Ortaokul ikinci sınıfta iken ben ve sınıftaki diğer bütün öğrenciler dersten kaçıp sınıra gidiyorduk. Genç, çocuk, yaşlı, kadın herkes mücadele veriyor Filistin'de. Farklı yöntemlerle, imkânlarla mücadele ediliyor ama amacımız sosyalist Filistin'i kurmak. Mücadele okulda ve evde başlıyor. Annelerimiz, babalarımız, öğretmenlerimiz bize devrimi anlatan bir eğitim veriyor. Ailelerimiz ve öğretmenlerimiz bizi sınıra gönderirken, bize 'git ya öl ya zaferle dön, ama boş döndüğünü görmek istemiyoruz' diyorlardı. Herhalde bu destek 12 yaşındaki çocukların bile sokaklarda savaşıyor oluşunu açıklar.

DÖB: Oradaki yaşam koşullarını anlatabilir misin?

Sadece nefes alıyoruz o kadar. Hayatta kalabileceğimiz kadar nefes almak dışında bir şey yapamıyoruz. Elektrik yok, doğal gaz yok, sağlıkla ilgili malzemeler hiç yok, petrol de yok. Bu temel şeyler bulunmadığına göre hayat duruyor. Ama halkımız mücadele ettiği ve dayanıklı olduğu için her şeyin yerine bir şeyler üretiyor. Mesela elektrik olmadığında, lightscells diye bir şey yaptık, güneş ışığını alıp biriktiriyor, kimyasal bir reaksiyonla elektrik sağlıyor. Doğal gazın yerine tahtayı yakacak olarak kullanmaya başladık. Petrol yerine organik ürünlerden yağ elde ediyor. Hayat bir şekilde devam ediyor ama buralarda yaşamak çok zor. Düşünün ki bir hasta ameliyat olması gerekiyor, elektrik de yok malzeme de. Doktor var ama zorla, baskı altında çalıştırılıyor. Şu an Gazze halkı iki ateş altında hem İsrail'in işgali hem de Hamas'ın baskısı... Hamas'ın bas-

kısı İsrail'in baskısından daha kötü. Çünkü hem içimizden biri olduğu için hem de nefes almak için hiç boşluk bırakmıyor bize. Bizi sürekli takip ediyor, devrimcileri takip ediyor, sesini çıkartanları anında susturuyorlar. Ve Gazze'yi ateş ve demirle yönetiyorlar, bu hale geliyoruz sonunda. Oysa Hamas ve liderlerinin her şeyi var; elektriği, petrolü, doğalgazı... Sanki Gazze'de yaşamıyorlar.

DÖB: Halk zamanını nasıl geçiriyor?

Son zamanlarda Hamas Gazze'yi aldıktan sonra iki yüz elli bin kişi işsiz kaldı. El Fetih'e ait altmış bin asker evinde oturuyor, El Fetih yenilince işsiz kaldılar, hala hiçbir şey yapmıyorlar. Durumlar daha zor ve oldukça sert öğretmenler ve doktorlar isyan etmeye başladılar. Bütün bakanlıklarda çalışanlar ve kamu çalışanlarının hepsi evlerinde boş boş oturuyor. Zaten fabrikalarda ambargo olduğundan hepsi kapalıdır. Neredeyse bütün Gazze işsiz. İnsanları topluyorlar, ekonomiyle, siyasetle ilgili, sosyal hayatla ilgili konuşuyorlar ama mücadeleyi bitirdiler. Hamas hükümetinin İsrail'le yaptığı ateşkes antlaşmasıyla mücadele tamamen bitirildi. Hamas'ın askerleri tarafından halka silah yöneltilmeye başlandı. Bir devrimci yakalanırsa 'devrimci olmak' suçuyla zindana atılıyor.

DÖB: İnsanlar arası ilişkiler nasıl?

Birbirlerine çok bağlılar, paylaşımcılar. Herkes birbirine çok yardım ediyor. Amcalarımın evlerinde ne varsa bizim evde de vardır. Bizim evde ne yemek pişerse komşulara da götürürüz, komşularda aynı şekilde. Türkiye'de olduğu gibi zenginlik, fakirlik, işçi, patron, esnaf yok. Hatta en zengininin bile bir milyon doları yoktur. Yirmi bin doları varsa o kişi zengindir. Hâlbuki para olduğu halde alacağımız şeyler yok.

DÖB: Filistin'deki komünist örgütler ne durumda?

Örgütlerin halkı sahiplendiği kadar halk da devrimcileri sahipleniyor. Her hangi bir görüşme olursa ya da bir karar çıkarsa en güvenilecek kişiler komünistlerdir. Amaçları bağımsız, sosyalist Filistin'i kurmaktır. Komünistler Gazze'de ve şehirlerde %10'u, Filistin'in mülteci kamplarında %60'ı temsil etmektedir. Hepsisi çok bilinçli. Bir şey olursa halk adına "halktan çıktık ve halka dönmek zorundayız" diyorlar. Hamas bu düşünceye sahip değil.

DÖB: Deniz Gezmiş'in orada eğitim aldığını biliyoruz. Halk içinde Deniz Gezmiş tanınıyor mu?

Evet, çok iyi tanınıyor. Aziz bir misafir gözüyle bakılıyor ona. Hala resimleri mülteci kamplarında asılıdır. Ürdün'de, Suriye'de, Lübnan'daki kamplarda da...

DÖB: Filistin'nin mücadelesiyle ilgili eklemek istediğin bir şey var mı?

Flitsin halkı hem Hamas'a hem de İsrail'e karşı savaşmalıdır.

DÖB: Bize zaman ayırdığın için teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

İZMİR / DÖB

İşten Atılan Mersin Liman İşçileri İşyeri Önünde Eylemdeler

Küresel ekonomik krizde işveren, işçilerin örgütlülüğüne tahammül edemiyor. Böylesi dönemlerde işçileri daha uzun süre çalıştırmak, daha az para vermek ister ki sermayesini kaybetmeden başka firmalarla rekabet edebilsin ve ayakta duramayan işletmeleri yutarak parasına para katsın. 2007 yılının Mayıs ayında Mersin Limanı'nın özelleştirilmesiyle işe alınan Akfen'e bağlı taşeron Akan-Ser işçileri, 2008'in Ekim ayında Türk-İş'e bağlı Tüm Tis Sendikası'nda örgütlenmeye başladılar. Günde en az 12 saat olmak üzere mesai ücreti verilmeden 15-24 saat 495 kişinin çalıştığı işyerinde acil müdahale yapacak doktor olmayan ve can güvenlikleri tehlikede çalışan işçiler, 700 milyon maaş alırken asgari ücretle çalıştığı gösterilerek sigorta primleri eksik ödeniyordu.

Dinlenme yeri olmayan işyerinde, içme suyu saflığı 7. seviyede ve ancak tarla sulanabileceği raporu vardı. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi için işçiler bayramdan önce greve girdi, 3 günlük grevden sonra işyeri sahibinin isteklerini yerine getireceğine söz vermesinden sonra işlerin yoğunluğundan dolayı işe başladılar. Bundan sonra işçilerin çıkışları hazırlanmaya başladı. İşyerinde sağlıksız koşullarda kaçak çay ocağı işleten ve şoför simsarı olarak bilinen Mehmet Polat adlı şahıs işçileri silahla tehdit ederek işten çıkmaya zorladı. İşveren işçileri oyuna getirerek işe ara vermelerini istedi ve ardından Mersin I. Noterini çağırarak tutanak tutturdu. Bunlar sohbet ettiğimiz işçilerden duyduğumuz birkaç olay. Buna benzer birçok olay olduğunu tahmin etmek zor değil. Amaç elbette ki sendikada örgütlenen işçileri çıkarıp yerlerine örgütsüz işçi almak ve daha rahat sömürmektir. Şu ana kadar 63 sendikalı işçi işten çıkarılmış, yerlerine yenileri alınmış. Bu sayının artması bekleniyor.



İşçiler mücadelelerinde kararlı atılan işçiler 5 Ocak'tan beri her gün işyeri önünde beklemekteler. Mersin Üniversitesi öğrencileri ve bazı kurumlar, her gün işçilerin yanına gelerek slogan atıp halay çekerek işçilere destek oluyor, sohbet ederek onlara moral veriyorlar. Liman işçileri ile öğrenciler bu arasındaki dayanışma "Öğrenciler İşçiler Mücadeleye" sloganıyla vurgulandı.

15 Ocak tarihinde çok sayıda sivil polis ve çevik kuvvetin gelmesi ve eylemin sonlandırılması veya daha erken saatte dağılması için baskı uygulanması işçilerin tepkisine yol açtı. İşçiler bu baskıya "Patron Şaşırdın Sabrımızı Taşırdın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını atarak cevap verdiler.

Yaşasın İşçilerin ve Öğrencilerin Birlikte Mücadelesi Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği

Yaşasın Devrimci Dayanışma

Mersin'de Kürt Halkı'nın mücadeleyi yükseltmesiyle, yurtsever arkadaşlara yönelik operasyonlar yapıldı. Gözaltılardan sonra bu tür baskıların bizi yıldıramayacağı ve yurtsever arkadaşların yanında olduğumuzu vurgulamak için 12 Ocak Pazartesi Günü 'DÖB, DSG, DPG, DGH, SGD, TÜM-İGD, YDG'li devrimci, demokrat gençlik olarak Mersin Üniversitesi Yenişehir Kampüsü'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdik."Baskılar Gözaltılar Soruşturamalar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açılan basın açıklamasında "Kürt Halkı Yalnız Değildir.", "Yurtsever Gençlik Yalnız Değildir." Sloganları atıldı. Basın açıklaması"... Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi'nin ve Kürt ulusunun yanında olduğumuzu ilan e-



diyorduk. Tüm öğretim görevlilerini ve öğrencileri bu yasa dışı tutum karşısında mücadeleye çağırıyoruz." denilerek bitirildi. İHD'nin destek verdiği basın açıklamasından sonra, gözaltındakileri bekleyen aileler ve yurtsever arkadaşlara destek vermek amacıyla adliye binasına gittik. 8-9 Ocak tarihlerinde yapılan operasyonlarda gözaltına alınan 32 kişiden 12 si üniversite öğrencisiydi.

Mersin Devrimci Öğrenci Birliği

BU YOLDA BEN DE BİR ŞEYLER SÖYLEMEK İSTİYORUM...

İnsan var olmaya başladığı anda başladı mücadele. Neyin mücadelesi idi bu? Yaşamının, ayakta kalmayı başarabilmenin... Her yerde, her şeyde vardı mücadele. Diğer söylemiyle savaşmak. Sadece var olmaya yönelik değil; aynı zamanda var olanı yıkmak için savaşmak. Düzene son vermek, emek için savaşmak.

İnsanları izliyorum. Herkes hayatından öylesine memnunmuş gibi görünmekte. Sessizce birbirlerinin yanından yürüyüp gidiyorlar. Konuşmak istiyor kimi-si ama kimse durup dinlemiyor bile, hatta engel oluyorlar. Susmasını istiyorlar. Ama susmuyor, savaşıyor, inatla bağıyor, sesini duyurabileceği en uzak noktaya ulaşana kadar bağıyor. Diğerleri? Onlar susuyor. İçinde buldukları düzen onlara susmayı öğütlemiş onlar da denileni yerine getiriyor, düzenin emrine boyun eğip susuyorlar, eziliyorlar. Öylesine sağır, kör ve dilsiz olmuşlar ki ezilmişlik hallerine alışmış vaziyette, kendilerini fark edemiyorlar bile. Seslerini yükseltmekten korkuyorlar. Kendi sessizliğini beni neyin, neden susturduğunu kendimce söylendiğim ve yapılması gereken ne, diye düşünürken 29 Kasım Ankara mitingini öğrendim. Daha öncesinden bizzat içerisinde bulunmadığım, sadece iletişim araçlarından takip ettiğim, düşündüklerini haykıran insanlara yine hep uzaktan mı bakacaktım? Sessizliğimi bozmam gerektiğini, hatta geciktiğimi anladığım anda hiç tereddütsüz katılma kararı aldım. Devrimin rüzgârıyla sarsılan kapitalizmin mezarını kazmak için bir kürek de ben elim alacaktım. İçimde öylesine büyük bir huzur ve güven vardı. Düşündüklerimi pratiğe dökerek olmanın heyecanı dahi içimi aydınlatmaya, yüzümü güldürmeye yetiyordu.

Ankara miting alanına vardığımda gördüğüm manzara daha öncesinde hiç görmediğim kadar bilinçli ve o bilinç ile hareket etmenin coşkusu içerisindeki topluluğun mücadelesini anlatıyordu. Bu, aynı zamanda tüm dünyayı sarsan kriz ile tüm var olan sistemin, sömürünün, faşizmin, burjuvanın sona yaklaştığının ifadesi idi. Bu, tam manasıyla, elinden tutup şimdiye taşımak istediğimiz devrimin ve sonrasında gelecek olan emeğin iktidarının yakın olduğunun habercisiydi.

Sonrasında DÖB'e katıldım. Oradakiler ile tanıştım. Fırsatını buldukça konuştuk. Hep eleştirirken düzeni kendimce, o anda yalnız olmadığımı fark ettim. Bilinçli bir topluluk vardı karşımda ve onlardan çok şey öğreneceğimi anladım. Sanki öncesinden onlar be-

ni taniyordu ben de onları. Hiç yabancılık hissetmedim. Ama sebebi çok açıktı aslında: devrimin ilkesi ile hareket eden, aynı kafa ve yürek birliğine sahip yoldaşlar, neden birbirlerine yabancı olsunlardı ki? Onlarla birlikte hareket ettim, Deniz'in bayrağını taşıdım. Onun yolundan yürüdük hep birlikte. İlk kez katıldığım bu ortama neden bu kadar geç kaldım sorusunu geçirdim defalarca aklımdan. Nasıl olur da onlara katılmamışım bu zamana kadar? Suskunluğumu bozmanın bana verdiği mutluluk ile Lenin'in, Denizlerin devrim söylemlerini haykırdık, hep birlikte hep bir ağızdan. Sesimi her adımda daha da arttırdım.

Susmak en kolay olanıydı. Ezildiğini bilse dahi susarsa insan, onurunu da ayağı altına aldığını görmez mi idi? Mitingden sonra yaptığım şey tepkisiz kalan insanları düşünmek oldu. On binlerce insan vardı 29 Kasım günü o meydanda. Ancak ya diğerleri? Diğer işçiler, emekçiler, ezilenler kısacası tüm emeği sömürülenler ve onların sonsuz destekçileri diğer öğrenciler?... Susmak, uzaktan izlemek zamanı değil artık. Ama biliyorum ki onlar da bir gün sessizliklerini çığlığa dönüştürecek. Tıpkı benim o gün orada yaptığım gibi. Onlar da devrimin mezarını kazmak için küreklerini ellerine alacaklar. Şahit olduğum manzara bunun yakın olduğunu anlatıyordu. Her geçen gün sayımız artıyor. Kapitalizm kitlelerin varlığı ile son bulacak demişti Marks. Kitleler her geçen gün çoğalıyor.

Daha sonraki zaman sürecinde devrimci yoldaşlar ile görüşmeyi sürdürdüm. 19 Aralık zindan katliamının sekizinci yıl dönümünde yanlarında idim. Yakından tanık oldum anlatılanlara. Savundukları için ölümsüzleşenleri andık hep birlikte. Düzenin güçsüzlüğünün en açık ifadesi idi zindanlar. Devrimcileri yıldırmanın tek ve son çaresi ise katliamlardı onlar için. Ancak bilmiyorlardı ki bedenler bir gün kendiliğinden zaten yok olacaklardı; ancak devrimci yüreklere ve beyinlere zindanlar ve katliamlar engel olamazdı, olmayacaktı da.

Burjuva kan kaybetmeye devam ediyor, nefes alışverişi yavaşladı, nabızı durmak üzere. Devrimin yoldaşları kapitalizmin beynine sapladığı bıçağı daha da derinlere indiriyor. Denizlerin elinden tutup bize bıraktığı komünizm hayaleti, şimdilerde Türkiye'deki kapitalizmi ve burjuvaziye titretmeyi durmaksızın sürdürüyor. Hem de hiç engellenemeyecek olan gücüyle.

BİR Genç Yoldaş Okuru

İZMİR PARK-BAHÇE TAŞERON İŞÇİLERİ: “YAŞASIN ONURLU MÜCADELEMİZ”

Merhaba Genç Yoldaş okurları ve emekçileri. İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kürşat ve Vira şirketlerinde taşeron olarak çalışan ve 31 Aralık 2008 itibariyle işten çıkartılan Park-Bahçe işçilerinin, taşeronlaşmaya karşı yürüttükleri mücadele bugüne kadar farklı eylem biçimleriyle devam etmektedir. Şimdiye kadar Park-Bahçe sonuç alamayan Park-Bahçe işçileri açlık grevine başladı. Açlık grevinin 5. gününde (11 Ocak itibariyle) olan işçilerinin bizde Devrimci Öğrenci Birliği olarak ilk günden beri yanlarındayız. İlk günden bu yana işçilerde gözlemlediğimiz, giderek artan kararlılık ve mücadele azmi dikkat çekiyor. DÖB olarak Park-Bahçe işçileriyle yaşadıklarıyla ilgili kısa sohbetler gerçekleştirdik. Bu sohbetlerde işçi arkadaşların düşünceleri şöyleydi:

1. İŞÇİ: “Bugün direnişimizin beşinci günü ve biz gururla devam ediyoruz. Buradaki arkadaşların düşünceleri aynı, kararlıyız. Bugüne kadar belirli günlerde yürüyüşlerimiz oldu, yürüyüşler olumluydu. Sonuçlandırmaya varana kadar devam edeceğiz. Burada arkadaşlarla birlik ve beraberlik içindeyiz. Hepimizin arasında paylaşım var. İstek ve eksiklerimizi paylaşıp birlikte hallediyoruz. Bizi kimse yıldırılmaz”

2. İŞÇİ: “Direnişimizin beşinci günündeyiz devam ediyoruz ve olumlu veya olumsuz bir sonuç alınana kadar bitmeyecek. Olumlu olacağına inanıyorum sonuna kadar devam. Herkes haklı olacağımızı görecektir öyle ya da böyle kazanacağız. Kaybedeceğimiz bir şey yok ama kazanacağımız çok şeyler var, örneğin onurumuz gibi. Ölmek var dönmek yok!”

3. İŞÇİ: “Biz bu örgütlülüğü üç ayda kurduk çeşitli toplantılar, görüşmeler, eylemler yaptık kırılmalar yaşadık. 1200 kişiyle başladığımız mücadelede 40 kişi kaldık ve bu kişiler örgütlü devam ediyor. Sonuna kadar devam, taşeronu istemiyoruz onurumuzu her şeyin üzerinde tuttuk. Ben inanıyorum eylem başarıyla sonuçlanacak. Direne direne düşüncesiyle başladığımız mücadelemize savaşa savaşa düşüncesiyle devam ediyoruz. Üniversite öğrencilerine ve İzmir halkına sesleniyoruz duyarsız kalmayın, baştakilerden korkmayın onları biz seçtik bizden desteğinizi eksik bırakmayın. Bütün direnişçi arkadaşlarımıza selam.”

4. İŞÇİ: “Mücadelemizin beşinci gününde hala dirençle devam ediyoruz. Tabi ki biz böyle çözüm yolu istemezdik çünkü bu soğuk havalarda mücadele çok zor geçiyor. Biz bu direnişe başlamadan önce baştakilerin düşünmesi gerekiyordu. Her şeye rağmen biz onurlu savaşımızda mutluyuz. Hakkın verilmeyeceğini alınacağını biliyoruz. Buraya gelmeden önceki düşüncelerimiz, biz bir basamak değiliz kimse sırtımızdan para kazanamaz. Bu Türkiye'nin sorunu biz bunu düşünerek yola çıktık ve hakkımızı alana kadar devam edeceğiz. Emniyetin çıkarıldığı zorluklarla da savaşıyoruz. Zaten bizler burada yaşa-



dığımız zorlukları evde de yaşıyoruz evde odun yok, ekmek yok, buranın evden farkı yok. Biz sonuna kadar direneceğiz. Gemileri yaktık geri dönüş yok, baştakiler bir çözüm bulana kadar. Özellikle öğrencilerden, sivil toplum örgütlerinden, sendikalardan, İzmir halkından destek bekliyoruz. Hakkımızı alana kadar devam ve alacağız. Size destek veren kuruluşlara teşekkürler desteğe devam. Buradan boyalı basına sesleniyoruz; duyarsız kalmasınlar bizlerin sesini duyursunlar. Kış zorluklarında maddi manevi zorluk çekiyoruz.”

5. İŞÇİ: “Biz emekçi insanlarız, emeğimizi satarak geçiniyoruz. Sırtımızdan asalak gibi beslenen şirket sahiplerini istemiyoruz. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin taşeron sisteme son vermesini istiyoruz. Mücadelemiz belgesel olacak ve belgesel sayesinde direnişimizi halkımız duyacak. Çalışan tüm emekçilere örnek teşkil edecek. Hep beraber kazanacağız.”

6. İŞÇİ: “Dönüşümlü açlık grevini süresiz açlık grevine çevirdik, böylelikle sorunların kısa sürede çözülmesi yoluna gidileceğine inanıyoruz. Bizim bu mücadelede diğer işçilere direniş bilinci kazandıracak. Bu direnişi kazanacağımızı halkımıza göstereceğiz. Bu onurlu savaşta şuna şahit olduk, duyarlı devrimci birliklerle, İzmir halkının etkisi büyük. Uzlaşmacı tavırları bıraktık kendi aramızda uzlaşma var. 8. ve 10. günümüzde kazanacağımıza inanıyorum. Kararlı duruşumuz her şeyin önünde gelecek. Bu zor koşullarda birçok arkadaşın sağlık sorunu çıkabilir. Böyle sorunlar yaşamak istemiyoruz. Hak verilmez alınır, bedel vermeden hiçbir şeyin sahibi olunmaz.”

7. İŞÇİ: “Mücadelemize bir imza kampanyasıyla başladık, 969 imza. İlk eylemimiz 1200 işçiyle başladı ama şimdi 50 kişi kaldık. Taşeron patronlarımızı istemiyoruz. 50 arkadaşımızla çocukların geleceği için buradayız. İşsiz kalsak nasıl geçiniriz. Kalan arkadaşlarla kararlıyız. Açlık grevinin 5. günündeyiz. Bundan sonra bunda kararlı arkadaşlarımız var, çözüm bulunmazsa ölüm orucuna başlayacağız.”

İZMİR DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kürşat ve Vira taşeron firmalarında çalışan ve 31 Aralık 2008 tarihi itibarıyla sözleşmeleri biten 1240 park bahçe işçisi belediyede kadrolu olarak istihdam edilmek için aylar öncesinden çeşitli eylemlilikler düzenledi. Öncelikle 969 işçiyi kapsayan imzalı dilekçeletterini belediyeye sundular. Ardından 22 Aralık günü Eğitim-sen 3 nolu şubede bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

24 Aralık: Konak Pier önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyüş düzenlendi. Yaklaşık bin işçinin katıldığı eylemde "Taşeronlaşmaya, Özelleştirmeye Hayır", Kürşat Vira taşeron işçileri yazılı pankart taşıdı. "Taşeron Sistemi İstemiyoruz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Direne Direne Kazanacağız", "İş Güvencesi İstiyoruz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" vb. sloganlar atıldı. İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemlerinin daha da artacağını ve sertleşerek devam edeceğini açıkladılar.

30 Aralık: Basmane'den İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Kürşat ve Vira taşeron işçileri" yazılı pankartla ve sloganlarla yüründü. Filistin halkı da selamlanarak "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

5 Ocak: İBB önüne bir kez daha basın açıklaması gerçekleştirdiler. Ve bütün hafta boyunca her gün aynı saatte eylemlerine devam edeceklerini ve açlık grevine başlayacaklarının duyurusunu yaptılar. Daha sonra akşam saatlerinde gerçekleşecek olan Filistin eylemine katılmak üzere dağıldılar.

6 Ocak: Sağanak yağmur yağmasına rağmen eylem gerçekleştirildi. Açlık grevine katılacak olan ilk ekibin adları açıklanarak toplantı almak üzere dağıldı.

7 Ocak: Yürüyüş gerçekleştirilerek İBB önüne gelindi. İlk ekip açlık grevine başladı. Aynı zamanda imza masası açılarak eyleme destek amaçlı halktan imza toplanmaya başlandı.

Ve bugün 10 Ocak 09 işçiler kararlılıklarını artırarak açlık grevine devam ediyorlar. Binlerce imza toplanmış durumda. Eylemlerini kırma girişiminde bulunan herkese kararlılıklarıyla en iyi cevabı veriyorlar. Bizlerde DÖB'lü öğrenciler olarak işçilerin her eyleminde yanlarında yer alarak destek sunduk. Ve her gün onları ziyaret ediyor Park-Bahçe işçisinin yalnız olmadığını dosta düşmana gösteriyoruz.

**PARK-BAHÇE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK**

İZMİR / DÖB



SIYAH KURDELE

Filistin’de son yaşanan olaylara sessiz kalmak, bir nevi bu zulmü kabullenmektir.

Fakat kimse sosyalistlerin böyle bir haksızlığa tahammül edeceklerini sanmasın. Bizler ister Filistin’le sınır komşusu olalım, ister Filistin’e en uzak ülke, ideolojimizin bize vermiş olduğu bilinç doğrultusunda, böyle bir duruma hiçbir şekilde sessiz kalmamız mümkün değildir.

Gazze’ye yapılan saldırılardan sonra bir gün bir yoldaşın “Ben yarın bir siyah kurdele takıp geleceğim” demesiyle başladı bu eylem. Yoldaş, ertesi gün bir makara siyah şeritle okula geldi. Bunu bir eyleme dönüştürmeye karar verdik. Önce 3 kişi taktık siyah kurdelelerden. Teneffüste koridorda durduk ki, ilgi çeksin ve sorulsun. Çok geçmeden herkes teker teker sormaya başladı.

Ben de “Arkadaşlar, takmış olduğumuz bu siyah kurdeleler Filistin için. İsrail ve İsrail gibi emperyalist ülkeleri protesto ettiğimiz anlamına geliyor” dedim. Tabii ilgi yoğun oldu. Yakalarımızdaki siyah kurdeleleri fark eden ve ne anlama geldiğini öğrenenler “Biz de istiyoruz” dediler.

Ders esnasında birkaç yoldaşın yardımıyla yüzlerce kurdele hazırladık. Sonra teneffüste üst koridordan başladık dağıtmaya. Sınıflara girdikten sonra, önce ajitasyon yapıyor, sonra da almak isteyenlere dağıtıyorduk. Ajitasyonun sonunda “Bu siyah kurdele kampanyasını sosyalistler yapıyor” diyerek sınıflardan ayrılıyorduk. Alt koridorlarda çalışma yapan yoldaşlar da “Bu kampanyayı Marksist – Leninistler yapıyor” diyerek ayrılmışlar sınıflardan.

Böyle yapmamızın ilk nedeni, ezilen halklar için ön saflarda verilen mücadelenin görülmesini istememizdi. Ayrıca, “bu eylem sırf Türkiye ve Filistin Müslüman olduğu için yapılıyor” düşüncesi doğmasın istedik. Çünkü bizim için din, dil, ırk, renk, mezhepten önce insanlık gelir. Yani bizler, hiçbir yerde zulüm yapılmasını istemeyiz, sınıflar olsun istemeyiz. Şairin deyişiyle, “Ne zengin, ne fakir farkı olsun. / Kuşların, çiçeklerin



diyarı olsun.” isteriz. Bunun için de sonuna kadar mücadeleye devam edeceğiz.

Daha sonraki teneffüste de bizler siyah kurdele dağıtmaya devam ederken 2 müdür yardımcısı ve birkaç öğretmen benim sınıfımın kapısına birikmişlerdi. Arkadaşlarım idarecilerin beni almaya geldiğini düşünerek “Yoldaş, bu yola beraber başladık, beraber bitiririz. Seni alırlarsa bizleri de almaları gerekir” diyerek destek oldular. Az sonra öğretmenlerden biri yanıma sokularak “Kurdele dağıtımı yapıyormuşsun. Biz de birer tane istiyoruz.” dedi. Sonra, yoldaşlar öğretmenlerin yakalarına kurdeleleri kendi elleriyle taktılar. Onlar bunu sırf Filistin halkı Müslüman olduğu için yaptılar. O esnada ise koridorlarda “Bunları dağıtanlar sosyalistlermiş, Marksistlermiş, Leninistlermiş” sesleri yankılanıyordu.

Devrimi benimsemiş olmalarına rağmen sınavı bahane ederek hiçbir şey yapmayanlar bile koridorda öğrencileri üçer – beşer kenara çekerek sosyalizmi anlatıyorlardı. Gençler, geleceğin en güzel şeklini hayal edebildiler bu eylemde. Tabii bizlere karşı çıkanlar da oldu.

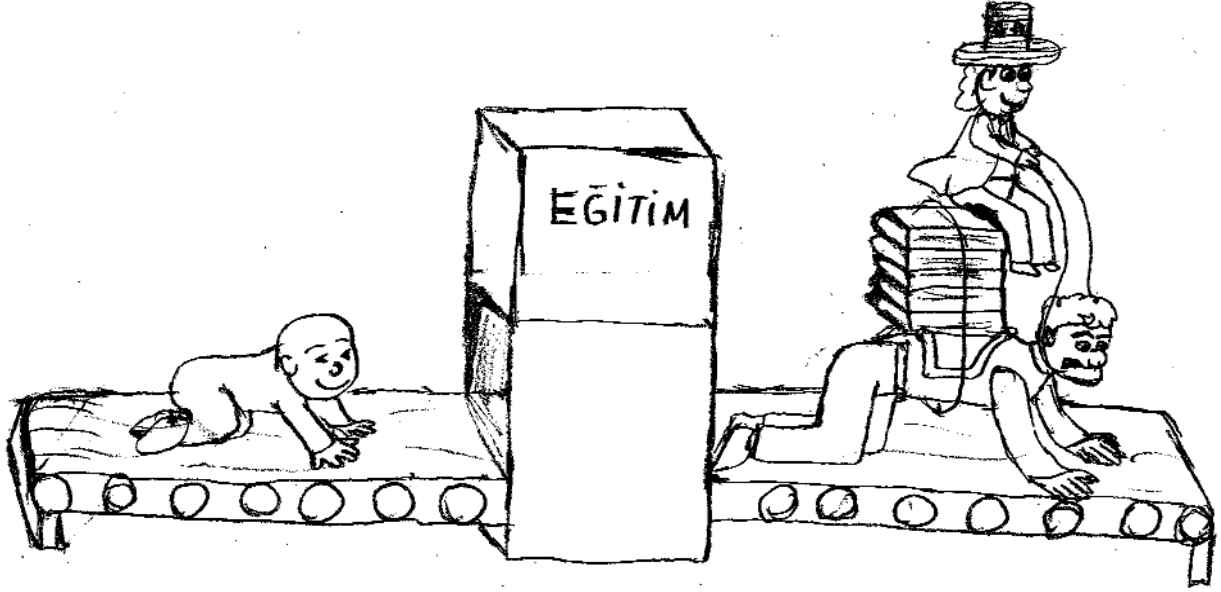
Onların kavgacı tutumuna karşılık bizler, onları bilgiye dayanan bir düelloya davet ettik. Davetimizi kabul etmeden çekip gittiler. Çünkü hiçbir bilgiye sahip değillerdi. İdeolojileri saydıkları teorilerin hiçbir ayrıntısını bilmeden körü körüne inanıyorlardı. Diğer öğrenciler ise kavgaya karşı böyle bir tepki vermemizi takdir ederek alkışlarıyla bizleri desteklediler.

Artık birçok kişi, kimlerin, kimler için neler yaptığını çok iyi biliyor ve saflarını belirliyorlar. Yanı sıra bir şeyi de akıllarına ve sıralarına çok iyi kazıdılar: “Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlük kazanılamaz.”

ZAFERE KADAR DAİMA

ANTEP’TEN BİR GENÇ YOLDAŞ OKURU

İZMİR'DE DÖB PANELİ



İzmir Devrimci Öğrenci Birliği 28 Aralık 2008 tarihinde “Kapitalist Toplumda Gençlik ve Devrimci Öğrenci Hareketi” başlığı altında bir panel düzenledi. İzmir Ayışığı Sanat Merkezi’nde düzenlenen panele Ege ve Dokuz Eylül Üniversiteleri DÖB temsilcileri ve Mücadele Birliği Dergisinden bir arkadaş panelist olarak katıldı. Gençliğin önemi ve mücadelesinin gerekliliği anlatılırken, devrimci öğrenci hareketinin neden bu halde olduğu ve ‘ne yapmalı’ sorularına cevap arandı. Aslolanın politik kurtuluş mücadelesi olduğu anlatılarak öğrenci gençliğin akademik sorunlara gömülmemesi gerektiği aktarıldı.

Gençliğin önemi anlatılırken; “Gençlik, toplumun geleceği olduğu kadar, içinde bulunulan düzenin de devamlılığını sağlayacak kesimdir. Kapitalizm de kendi yok oluşunu engelleyebilmek için gençliği çürütür. Öğrencileri sınavlardan başını kaldıramaz hale getirerek, işçi gençliği de bütün gün çalışmak zorunda bırakarak toplumla bağını koparır. Gençliğe uyuşturucudan fuhuşa bütün yoz kültürleri vererek insanlık için mücadele etmelerinin önüne geçmeye çalışır.” dendi.

Panele katılan devrimci bir ana da söz alarak kendi kızının mücadeleyi seçerken kendisiyle yapmış olduğu sohbeti bizlerle paylaştı. “Kızım devrimci mücadeleyi tanıdığı dönemlerde bizi karşısına oturttu ve sordu ‘ben şimdi fuhuş mu yapayım, uyuşturucu mu kullanayım, her yanımı delik deşik yapıp metaller mi takayım, geceleri barlardan çıkmayan içkici bir genç haline mi geleyim, yoksa insanlık için mücadele eden devrimci bir genç mi olayım’. Kızımın bu sorusu karşısında ben hiç tereddütsüz ona hak verdim, ‘aman kı-

zım sen bu yolda devam et’ dedim.” Devrimci anamızın bizlerle paylaşmış olduğu bu küçük anı gençliğin önünde iki seçenek olduğunu göstermiş oldu. Yani ya bataklığın içinde çürümüş bir genç ya da “biz devrimiz, devrim biziz” şiarını yükselten bir genç.

Daha sonra panelin ikinci kısmına geçildi. Ve bu kez farklı bir şey yapılarak katılımcıların panelistlere soru sorması yerine panelistler katılımcılara soru yönlendirdi. ‘ne yapmalı’ sorusuyla gençler kendi düşüncelerini aktardı. Kimi gençler örgütlenmeli derken kimileri her şeyin insanda bittiğini, insanın kendisinde bencillik duygusunun bitirilmesi gerektiğini söyledi. Üniversite öğrencisi bir arkadaş ise “bütün sınıflar ortadan kalkmadığı sürece hiçbir şey değişmez” dedi. Ege Üniversitesinden DÖB’lü bir arkadaş da “İnsanın kendisini artık harekete geçirmesi gerekiyor. İnsanın nasıl da sömürüldüğünün farkına varması lazım, insanlığımızı var etmeliyiz. İçinde bulunduğumuz kapitalist düzen bizi bu hale getiriyor. Bir an önce teoriyle pratiği birleştirmeli kapitalizmi yok etmeliyiz. Teoride söylediğimizi pratiğe dönüştürmedikçe her şey eksik kalır” diye konuştu.

İki saate yakın süren panelden katılımcılar, kapitalizmin insanlığın önündeki en büyük engel olduğu ve bir an önce kurutulması gereken bir bataklık olduğu bilinci ve bu konuda herkesin, özellikle de gençlerin mutlaka yapabilecekleri bir şeyleri olduğunun düşünce yoğunluğuyla ayrıldılar.

DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ

İZMİR / DÖB

“DİRENMEK Mİ SAVAŞMAK MI?”

İşçi-emekçilerin herhangi bir eylemi sırasında devrimci-komünistlerin attığı sloganlar, kitleye hedef gösterici olduğu kadar hedefe giden yol ve yöntemleri belirten söylemler olmalıdır. Eylemler esnasında kitleyle devrimci öncü arasında sıkı bağlar kurulmuşsa, kitleler devrimci öncüden başkasına güvenmez hale gelmişse, eyleme başlamış olan kitle, öncünün yol göstericiliğindeki yöntemlerle devrim ve iktidar hedefine yönelecektir. İşte burada devrim ve iktidar hedefine yönelen kitlenin direnerek mi savaşarak mı yol alacağı öncünün ideolojik olarak durduğu noktanın yansımaları olacaktır.

Direnmeğin düşmanın saldırısı karşısında, içinde bulunulan mevziiyi korumak için çabalamaktır. Oysaki işçi emekçilerin yaşamına baktığımızda günde 12-13 saat çalışarak kendilerine sefalet kapitalistlere sermaye üreten, eğitimden sağlığa her şeyi parayla satın alan, kendi emeklerine yabancılaştırılmış durumdadırlar. Direnerek koruyacak hiçbir şeyleri kalmamıştır. Emperyalist-kapitalist bir düzenin içinde proletaryaya düşen görev kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda savaşıma geçip, burjuvazinin elinden fabrikaları, tarlaları ve siyasi iktidarı almak, sermayenin egemenliğine son verip, özel mülkiyeti ortadan kaldırmaktır. Bu yüzden direnmeğin bu sistem içerisinde yaşayan işçi emekçiler için çok geri bir söylemdir.

“Direne direne kazanacağız” sloganı ortalama sol ve reformistler tarafından sıkça kullanılan bir slogandır. Kitleler özel mülkiyete ve sermayenin egemenliğine karşı eylemlere giriştiğinde ortalama solun ortaya koyabildikleri tek yöntem ‘direnmeğin’dir. Bu kitlelerin gücüne gü-

venilmediğinin, kapitalizmin tarihin en büyük buhranını yaşadığında dahi devrimin çok uzak bir hedef olduğu bilincinin yansımalarıdır. Ya da her gün binlerce emekçiye sokağa atan, yaşamın dışına iten bu miladını doldurmuş sistemi devirmek yerine onun meclisinde yer alarak kapitalizmin sadece birkaç söküğünü yamamayı kendine görev edinmiş reformistlerin mücadele anlayışının göstergesidir.

Kitleler kendi bilinçleriyle ilk deneyimlerinde “Direne Direne Kazanacağız” sloganıyla hareket edebilirler. Kitlelerden sokağa ilk çıktıklarında ellerinde kızıl bayraklar, dillerinde devrim ve sosyalizm istemleri ile sokakları savaş alanlarına çevirmelerini beklemek hayalcilik olur. Sokağa çıkan kitlenin tek isteği kaybettiği işini geri almak, çalıştığı taşeron şirket yerine kadrolu çalışmak ya da her geçen gün daha da kötüye giden sağlık sisteminin yeni bir yasayla daha da vahim hale gelmesinin önüne geçmek olabilir. Evet şu an onların her şeyden bağımsız olarak buldukları konumu korumak, ellerindeki kaybetmemek(ki zaten zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamıştır.) gibi bir çabaları olabilir. Ama devrimci komünistler kitlelere öncülük edip, iktidar hedefine yönlendirmelidir. İktidar ele geçirilmediği sürece burjuvazi her zaman kazanılmış olan haklara saldıracaktır. Bunu işçi sınıfı geçmiş deneyimlerinden çok iyi biliyordur. Bu yüzden işçi ve emekçilerin ihtiyacı olan şey ‘direnmeğin’ değil, iktidarı ele geçirmek üzere savaşmaktır...

NİDAL SAYAR

ÇUKUROVA KİTAP FUARI'NDAN



10 – 18 Ocak tarihleri arasında düzenlenen 2. Çukurova kitap fuarındaydık Ayışığı Sanat Merkezi olarak. Fuarı özellikle öğrenci gençliğin ilgisi yoğundu. Gençliğin Deniz ve Che hayranlığı kitap fuarında da kendisini gösteriyordu. Özellikle standımızda bulunan Deniz Gezmiş ve Che Guvera posterleri gençlerin büyük ilgisini çekti. Deniz’in yaşamını nasıl öğrenebileceklerini, Denizlerle il-

gili hangi kitapları okumalarını önerdiğimizizi özellikle soruyorlardı. Gençlik Denizler gibi Che gibi nasıl olunacağını merak ediyordu. Genç yoldaşın sayfalarını da ilgiyle çeviriyorlardı. Kitap fuarında çeşitli sanatsal etkinliklerimizin yanısıra öğrenci ve işçi gençliği Genç Yoldaş dergisi ile de buluşturduk.

Fuarda birde “Sosyalist Küba’nın 50. yılını selamlıyoruz” şeklinde müzik ve şiir dinletisi gerçekleştirdik. Şiir dinletisini Adana Ayışığı şiir topluluğu, müzik dinletisini de grup Denize Ezgi verdi. Ayrıca standımızın önünde Denize Ezgi küçük bir dinleti sundu.

Yerel gazete olan Yeni Adana gazetesinde de kitap fuarındaki standımızın resmi yer aldı. Aynı zamanda Adana’da bulunan Akdeniz radyosunda da 17 Ocak günü “Ve Ayağa Kalktı İnsan” isimli şiir kitabımızın şairi Ülkü Şeyda ile Ayışığı Önsöz ve şiir kitabı üzerine radyo programı gerçekleştirildi.

Fuarın son günlerinde; Kazım Demir’in “Kırpikleri Islak Gri” ile yeni çıkan kitabı “El İzlerim”i ve Ülkü Şeyda’nın “Ve Ayağa Kalktı İnsan” adlı şiir kitaplarını okuyucularıyla buluşturmak için şairlerimize imza günü düzenledik.

KADININ ÖZGÜRLEŞMESİ

Leyla Çelen

Kadın sorunu sınıflı toplumlarla birlikte ortaya çıktı. Emekçi kadınlar ilkel komünal toplumdaki yozlaşma derecesine bağlı olarak günlük yaşamda özellikle kadın-erkek ilişkilerinde kadın bir meta olarak ön plana çıktı.

İş, eğitim hayatıyla birlikte ev sınırlarını aşabilen kadın, özgürleşemedi. Kendini var edebilmek için erkeğin gözüne hitap edebilmek zorunda kaldı. Özellikle hizmet sektöründeki iş ilanlarına baktığımızda "...fiziği düzgün, diksiyonu iyi bayan eleman..." sözcüklerine çok rastlarız. Tezgahtarlarda, servis elemanlarında, sekreterlerde temiz ve düzgün giyimden çok, standartlar oranında fiziki ölçüler, çecikilik ve vücut hatlarını ortaya çıkaracak şekilde giyim aranmakta. Kapitalizm reklam objesi olarak kadını metalaştırırken erkeğin içgüdülerini de hakimiyeti altına aldı. Araba, elektronik eşyalar gibi erkeğe hitap eden pazarlarda, kadın odak noktası haline getirildi. Örneğin bir erkek, bilgisayara bakıp geçerken, yanında muhteşem ölçülerde yarı çıplak bir kadın olduğunda, kadını izleyecek ve böylece bilgisayarı da detaylı görmüş olacak. Bu yüzden elektronik eşya, araba fuarlarında, yarı çıplak kadınlara rastlarız. Herhangi bir işyeri açılışında kadın manken podyuma çıkarılır, futbol haberlerini kadın spiker sunar. Sistem kendine taraftar yetiştirmek için yayınladığı birçok gazete ve dergide istisnasız çıplak kadın fotoğrafı haber olur ki erkekler onu okusun, daha çok yozlaşsın. Kadın erkek arasındaki ilişkilerde de sistemin yozluğunu görebiliriz. Paylaşmaya dayalı, gönül ilişkileri yerini çıkara dayalı birlikteliklere bıraktı. Kadın-erkek ilişkilerinde erkek, kadında meta standartları ararken, kadın da erkeği bu konuda tatmin etme peşine düştü.



Küresel ekonomik krizden konuşulurken kozmetik sektörün özellikle II. paylaşım savaşından bu yana hiç kriz yaşamadığı aksine hep büyüdüğü vurgulanıyor. Dünya genelinde bankalar iflas ederken, işsizlik çoğalırken, açlıktan, ilaçsızlıktan ölümler bu denli çok olurken neden kozmetik ürünleri böyle rağbet görebiliyor? Kapitalizm girdiği her yere kendi yozluğunu götürüyor. İnsana dair ne varsa kaldırıp yerine kendi pazarını kuruyor. Kadının metalaşmasından söz ediyoruz. Peki, bu nasıl gerçekleştirildi? Kadınlar tanımlanırken, güzel ve çirkin diye ayrılıyor ve güzel yüceltiliyor, yani güzel olanı herkesçe sevilir, mutlu ilişki yaşar, alanlarında

başarılı olur vs. Kapitalist sistemin yaptığı da bunu geliştirmek ve kendine pay çıkarmak oldu. Kadın-erkek ilişkilerinde, iş yaşamında, evliliklerde olsun kadının karşısındaki erkeği görsellikle tatmin etmesi gerekiyor ki kendini var edebilsin. Kadın, eşi veya sevgilisi tarafından aldatılmaması, erkeğin gözü dışarıda olmaması için rakibi olan hemcinslerini geçmek zorunda kaldı. Yaşı ilerledikçe zayıflama ilaçları olsun, güzellik maskeleri olsun, boyalarla olsun, vücudunu yenileme güzelleştirme peşine düştü. Böylece toplumda, altında kapitalist pazarın yer aldığı bir yozlaşma oluştu ve yayıldı. Filmlere, dizilere bakın başrollerde; mutlu olan, başarılı olan kadınlar hep güzeldir; sonra da sonunda sponsorlara bakın: Şu Güzellik Merkezi, Bilmem ne Losyonu, Bilmem ne Solaryum... Reklamların büyük bölümünü yaşlanmaya karşı losyon, etkileyici parfüm, makyaj ürünleri, şampuanlar, sabunlar... Oluşturuyor ve bu reklamlarda rol alanlar güzel kadınlar.

Toplumun tüm kesimleri hatta sisteme karşı olmasına rağmen kendi devrimini yaratamayanlar- yani kapitalizme karşı belli olmayan bir düzeyde karşı gelmesine rağmen onun yozluğundan kurtulamayan insanlar- kadını meta olarak görüyor. Kendimize sormamız gerekir. Diyelim ki erkeğiz, kadınlara nasıl bakıyoruz? Dış görünüşünün bizde uyandırdığı hisler mi ön plana çıkıyor yoksa paylaşımlarımız mı? Peki ya kadınlar kendilerini nasıl ifade ediyor, meta olgusunun düşüncenin önüne geçtiği oluyor mu?

İnsan olmak demek, kol emeği, kafa emeği verebilmek, üretmek, paylaşmak, değiştirmektir. İnsan gelişimi bu olguların varlığıyla gerçekleşebilir. Aynı şekilde kadının metalaştırılarak cinsel yönden sömürsünün ortadan kaldırılması onun fiziki özellikleri yerine, verdiği emeğin yüceltilmesine bağlıdır. Kadınların var olabilmek için, 'güzel' olma yani metalaşma bataklığına batmak yerine emek verme peşine düşmesi gerekir. Gönül ilişkilerinde de aynı şekilde güzellik ile tatmin değil, kişilerin birbirine verdikleri emek ön planda olmalı. Kapitalist sistem, emek sömürsüne dayanır. Yani emekçiler yaşamı var edenler, ezilir sömürülür. Emekleriyle yarattıkları hiçbir şeyi elde edemezler, ona yabancılaşırlar.

Kadınların verdikleri emekle yüceltilebilmesi için, öncelikle emeğin yüceltildiği sistemin inşası gereklidir.

Kadını en çok özgürleştiren, bu kapitalist sistemi yıkıp yerine emeğin yüceltildiği, üreten insanların ürettiklerinin yabancıısı değil sahibi olduğu sistemi kurma mücadelesi vermesidir. Tıpkı Clara Zetkin, Rosa Lüksemburg, Tanya, Sibel, Aysun, Zilan ve ismini mücadelede ölümsüzleştiren nice savaşılar gibi.

Filistinli Çocuklara

Huvvı tıfıl mintrab Ğazze
Biyekkiz ğiyne vyitfekker
Şkif biyici traf-zılm
Lkıtla vıl ğadabil insen lil'insen

Me mümkün yvakkaf vyitferrec
Byahıd lhacra le yeddo
Biyekşit tank, bicedil
İnna mebiy heddi lğadu bılkıtla

Kattelo ehlo, kattelo rfieto
ve kattelo iyyemo icceyi
Ve gebbero huvv-i tıfıl
ve gebber lehelo ğadu

byılmeğ 'cev bı slahlıl ğadu
Byılmeğ elbo le tıfıl Ğazze
Mefi ehed yismeğo lehezzılm
Mefi ehed yı'seğo lehel ğadab

ye insan şkif vekif
Şkif msekker ğiynek
Şkif msekker diynek
Leptıkşeg vleptismeğ

Meptunzığic, meptitesser
Meptistihi mininsaniytek
Meğrift mittarih
Ble me tıhfız insaniytek

Mebiyce tarf-ıl herb
Gazze topraklarında bir çocuk,
Gözleri dalar, düşünür
Bu zulüm nasıl son bulur
Ve insanın insanı katli

Durup seyretmek ne mümkün
Eline bir taş alır
Tankı kovalar, mücadele eder
Çünkü düşman vazgeçmez
katletmekten

Katletti ailesini, arkadaşlarını
Gelecek günlerini kararttı.
Küçük çocukken büyüttü onu
Kendi yıkıcısını yarattı düşman.

Düşman bombaları çakar gökte
Gazze çocuğunun yüreği titrer
Yok mu bu zulmü duyan kimse
Yok mu bu katliamı gören

Ey insanoğlu nasıl durursun
Nasıl kapatırsın gözlerini
Nasıl tıkarsın kulaklarını
Ne görürsün, ne duyarsın

Etkilenmez, rahatsız olmaz mısın
Utanmaz mısın insanlığından
Tarihten öğrenmedin mi
Yaşatmadan insanlığını
Bu savaşın sonu gelmez.

GENÇLİK KÜBA'YI NEDEN SAHİPLENMELİ

Taylan Güney

1956'nın Kasım ayında 82 kişi Granma adlı bir gemiyle denize indi ve Küba'ya doğru yol aldılar. İçlerinden biri dönüp arkadaşlarına şöyle dedi:

-”Ya Küba'yı özgürleştireceğiz ya da öleceğiz!”

Konuşan Fidel'dir. 82 kişi ise bu uğurda ölmeyi göze almış devrim savaşıdır. İçlerinde devrim komutanlarından ve önderlerinden olan Raul, Che, Camilo gibi savaşıtlarda vardır.

Bu mücadele 1 Ocak 1959'da zafere ulaştı. İnsanlık yeni bir yıla Küba devrimiyle, Küba halkının emperyalizmin yüreğine bir hançer saplaması ile sürdü. Küba, Amerikanın 51. eyaleti değil, sosyalizmin kalelerinden biri oldu. Bu mücadele öyle kolay zafere ulaşmadı, sadece 3 yıllık bir gerilla savaşının da sonucu değildir. Fidel'den önce orada mücadele eden, hatta iki defa genel grev örgütleyen bir parti var. Küba Sosyalist Halk Partisi. Bu parti Küba'nın en ücra köşelerine kadar örgütlü bir partidir. Üyeleri, savaşıtları işkence merkezlerinde kahramanca direnmişler ve örnek olmuşlardır. Ama bir eksiklik var! Bakın Che bu konuda ne söylüyor:

“Küba'daki Komünistler işkencelerde kahramanca direndiler ama onların eksik bıraktığı, yapmadığı bir şey vardı, onu da biz yaptık. Saldırmak!”. Evet Küba halkının mücadelesi, eksik olan ve bu 82 kişi tarafından tamamlanan ki Küba'ya girdiklerinde sadece 12 kişi kaldılar, kararlı, savaşıtlı tutumlarıyla yani devrimci önderliği ile birleşti ve zafere ulaştı.

Aradan geçen zaman bu kararlılığın ve savaşıtlığın hala devam ettiğini en açık biçimde gösteriyor. Özellikle Sovyetler Birliğinin dağılmasından sonra, Küba sosyalizmin bayrağını en yükseklerde dalgalandırdı, savundu. Fidel ise bunu şöyle ifade ediyor: “Bizim dünya halklarına bırakacağımız en büyük miras, işte bu kararlılığımız olacaktır.”

Bu kararlılık dünya halkları için ne ifade ediyor? Küba için ne ifade ediyor? Granma gemisi ile yol alırken Fidel'in söyledikleri artık şuna dönüşmüştür “Ya sosyalizmi sonuna kadar savunacağız ya da öleceğiz”. Ve bu artık 82 kararlı, Savaşıtlıya söylenmiş bir söz değildir. Dünya emperyalist-kapitalist sisteme karşı tüm dünya halklarına Küba halkınca söylenmiş bir sözdür.

Dünya Nazi faşizminin yapmak istediğini, dünyanın önünde saygıyla eğildiği kahramanlıklar yaratarak bertaraf eden, faşizmi ezen, sosyalizmin savunmasında ölen 20 milyon Sovyet yurttaşının ve halkının, Stalin'in ve Komünist Partinin verdiği bu savaşımı bugün, Küba ve Küba halkının öncüsü KKP (Küba Komünist Partisi) ve Fidel yapıyor. 1941–1945 ikinci paylaşım savaşında Sovyetlerin zaferi neyi ifade ediyorsa, bu gün Küba halkının kararlı savaşımı, sosyalizmi savunmalarında onu ifade ediyor.

Tarih sosyalizmin savunulmasında, bugün en ön mevzide Küba halkını ve öncüsünü koyuyor. Küba o mevziyi kanının son damlasına kadar koruyacak ve tarihin ona yüklediği bu sorumluluğu yerine getirecektir.

Şimdi bu kararlı duruşun anlamı ve bu duruşu sahiplenmenin gerekliliği daha da artmıştır. Neden? Çünkü sosyalizm bayrağı yüz yılımızın komünü Küba'nın ellerinde yükselirken, kapitalist dünyanın bayrakları ise hızla iniyor. Kapitalist dünya çöküyor! Tüm dünyada yükselen anti-kapitalist eylemler, kapitalizmin krizi ile daha da şiddetlenecek ve 21. yüzyılımızın için muazzam atılımlar gerçekleşecektir. Tüm bu savaşım ve mücadeleler sürerken, bizim moral kaynağımız bize güç veren, sosyalizmin bayrağını en yükseklerde dalgalandıran Küba ve diğer sosyalist ülkeler olacaktır.

Peki, biz, dünya halkları ve gençliği olarak bu kararlılığı nasıl anlamalıyız?

Kapitalizme karşı mücadele geliştikçe, devrim mücadelesi ilerledikçe ve buna denk olarak da kapitalizmin çöküşü hızlandıkça, tersi de doğrudur. Kapitalist dünya çökerken devrim mücadelesi de yükselir burjuvazi kendi karşıtının yani proletaryanın mücadelesini ve onun ileri örneklerini kara propagandayla boğmaya ve bilinçleri bulandırmaya çalışır. Çünkü bu çıkışsızlığın yani kapitalizmin içersindeki çıkışsızlığın ancak kapitalizm aşılıp ve sosyalizmi kurmaya başlayarak çözülebileceğini bilir ve bu yüzden milyonlarca dolar para harcayarak, kârının önemli bir kısmını bu işe ayırır. Ama bu neyi gösterir? Ve bu çaresizce bir savunma değildir? Sınırlarına dayanmış ve sonrası olmayan bir dünyanın, burjuva dünyasının umutsuz son çırpınışları değildir?

İşçi sınıfı ve emekçiler, gençler Küba'yı savunarak, sosyalizmi savunmuş olacaklardır. Ya da tersi de doğrudur. Bugün sosyalizmi savunmak, Küba'yı savunmakla eş değerdedir. Bu enternasyonal bir görevdir. Enternasyonal görevin ne olduğu, yukarıda sorduğumuz sorunun, Küba'nın kararlılığını nasıl anlamamız ve anlatmamız gerektiğinin de cevabıdır. “Çünkü enternasyonalizm, lafta değil, dayanışma teminatlarında değil, kararlarda değil eylemedir” Lenin. İşte Küba'nın bu kararlılığını böyle anlamalı, anlatmalıyız. Bugün Küba halkının yanında olduğumuzu en iyi eylemlerimizle, mücadeleyi yayararak ki şu an en geri bilince sahip insanlar dahi politikaya, savaşıma çekilmiş durumda-yükselterek göstere biliriz. Ve en nihayetinde bir devrimle!

Şimdi daha fazla insanlara sosyalizmi ve Küba'yı anlatmalıyız. Neden? Çünkü her an ölüm tehdidi ile işten atılma korkusu ile güneşini kaybetme korkusu ile geçen bu saniyede kendisinden bir şeyler vererek ama hiçbir şey kazanmayarak yaşayan işçiler, yoksul köylü-

ler, her gün daha fazla yozlaşmaya ve çürümeye itilen, geleceksiz bırakılan gençlik; sosyalizmdeki yaşama kavuşmak için savaşır, mücadele eder de ondan. Dahası zaten işçi ve emekçiler, gençlik insanca bir yaşam istemiyor mu? Sosyalizmi ve onun için savaşmanın gerekliliğini bundan daha iyi nasıl anlatabiliriz? Küba onca baskıya ve ambargoya karşın halkın en temel ihtiyaçlarını karşılayabiliyor. Sağlık ücretsiz, eğitim ücretsiz, ulaşım ücretsiz, vs. konut sorunu çözülmüş durumda. Halk tek kelimeyle; yaşıyor ve mutlu!

Üstelik Küba dünyanın en iyi sağlık sistemine sahip, Küba'nın doktorları dünyanın birçok yerinde gönüllü çalışıyor. Binlerce insanı enternasyonal savaşlarda öldü. Sadece Angola'da 400 bin insan savaşmaya gitti ve bunların 4 bine yakını öldü. Enternasyonalizmin en iyi örneklerini verdiler.

Ekim devrimi öncesi yaşanmış bir deneyim yoktu. Paris komünü dışında ve onlar büyük iradeyle yenedünyanın inşasına başladılar. Ama şimdi bizler, o dönemden çok daha avantajlıyız. Çünkü yaşanmış ve yaşayan örnekler var ve bu yeni bir dünya için, sosyalizm için ayağa kalkmış ve kalkacak olan kitlelere örnek oluyor, hedef gösteriyor. Bu çalışmanın bizim örgütlenme ve propaganda çalışmalarında çok ciddi bir etkisi olacak ve bu mücadeleye yansiyacaktır.

Küba devrimi 50. yılına giriyor. Zorlu, emperyalist abluka altında ve son 20 yılını neredeyse dost eli olmak sızın tek başına, dimdik geçen bir 49 yıl. Che'nin, Fidel'in ülkesi, yarım yüzyıla ulaşmış olacak. Burjuvazi yeni bir yıla korkuyla, kabusla girerken, proletarya ise mücadele hazırlıkları ve çarpışmalar, kalkışmalar... Ve bizim bu savaşta en büyük moral kaynağımız; Küba 50. yılına giriyor.

Gençlik tüm dünyada serpilip gelişini kaygısız yarınları yaşatmak için, yalansız hürriyetin elini sınıksız tutmalı ve oradan aldığı güçle devrim mücadelesini yükseltmelidir. Sistemin sinir sistemini, fabrikaları, atölyeleri, işletmeleri kaplamalıdır. Devrim hızla gelişiyor. Ve gençliğin yeri orasıdır. Çünkü devrimin kalbi orada atıyor!

**YAŞASIN SOSYALİST KÜBA!
CHE YÜZ YILINDA
YENİ KOMÜNLER YARATMAYA!**



Son dönemlerde üniversitelerdeki faşist saldırılara bir yenisi daha eklendi. Önce 21 Ocak günü devrimci bir öğrenciye dışarıda saldırıldı. Bir gün sonrasında okul içinde bir başka devrimci öğrenciye sopalarla saldırıldı. Hastaneye kaldırılan arkadaşımızın sağlık durumunun iyi olduğu hastane yönetiminin açıkladığı. Okul içindeki saldırı Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof.Dr. Ahmet L. ORKAN'ın gözleri önünde yapıldı. Saldırı sonrası "Güya siz bizi koruyacaksınız" diyerek dekana yönelen öğrencilere dekanın cevabı "Siz size verdiğimiz toleransı doldunuz" oldu. Bu konuşmanın ardından politik olamayan bazı öğrenciler, saldırıyı yapanları polise şikâyet etmek gafletinde bulundular. Polisin bu talebe cevabı şaşkıncı olmayan bir biçimde şikâyete giden öğrencilere coplarını göstermek oldu.

Tüm bunlar gösteriyordu ki faşizm sadece bir grup sivil insandan ibaret değildi. Faşizm bu devletin yönetim biçimidir. Bu saldırı devletin devrimci ve demokrat öğrenciler üzerine yaptığı bir sindirme politikasıdır. Ancak bu çaba çöküşün eşliğinde olan bir sistem için acizcedir. İşte bunun bir örneği; saldırıların bir gün sonrasında Marmara'da yaklaşık 150 öğrencinin katıldığı bir basın açıklaması yaptık. "Marmara Faşizme Mezar Olacak" pankartının taşındığı basın açıklamasında, saldırıyı yapan faşistleri basına teşhir etmek için faşistlerin fotoğraflarını kullandık. Basın açıklamasında üniversitelerdeki bu saldırıların çok daha önceden başladığı, alınan güvenlik önlemlerinin tamamıyla faşistleri korumak için alındığı vurgulandı. Tüm bu saldırılara karşı kendimizi savunma hakkımızı sonuna kadar kullanacağımızın da altı çizildi. Öğrenciler dışarıda basın açıklaması yaparken kapılar hemen arkalarından kilitlendi. Ancak yine de önümüz kesilemedi. Kapılar açtırıldı ve öğrenciler "Marmara faşizme mezar olacak", "üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganlarıyla okul bahçesine indi ve eylem okul bahçesinde sonlandırıldı.

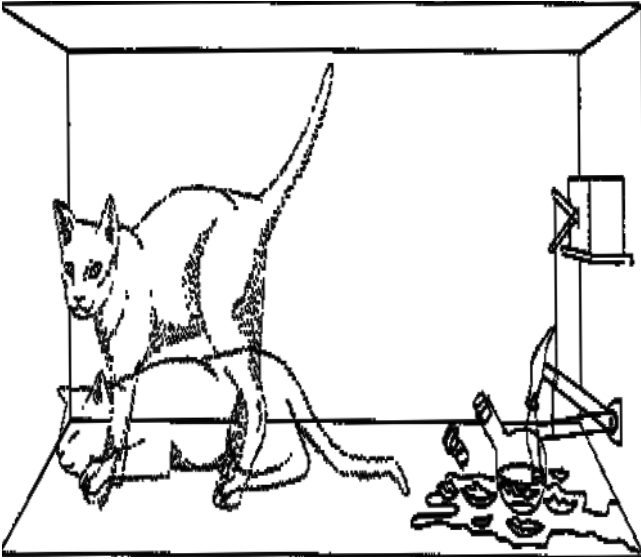
Bizler DÖB'lü öğrenciler olarak eylemin başından sonuna kadar eylemlerin içinde militan bir biçimde yerimizi aldık. Faşizmin bu saldırılarını bir tesadüf olarak görmüyoruz. Faşizm bizlere silahını doğrultmuşken bizlerin buna bir reformistin dediği gibi kalem sallaması çözüm olmayacaktır. Faşizme karşı verilmesi gereken cevap "Devrimci şiddettir." Bu saldırılar kişilere değil onların devrimci kimliklerine yapılmaktadır. Verilmesi gereken cevapta devrimci örgütlenme ve mücadele ile olacaktır.

Marmara Üniversitesi / DÖB

KUANTUM TEORİSİ: “ORTAYA ÇIKIŞ KOŞULLARI VE TARİHSEL GELİŞİMİ”

200.000 yıldır anlayabildiğimiz kadarıyla bütün evren atomlardan, atomlarsa kendilerini oluşturan daha ufak parçacıklardan meydana gelmiştir. Modern bilimde atom seviyesindeki dünyayı açıklayan teori “kuantum teorisidir”

Mikro dünyaya dair ilk görüşler M.Ö. 420’de Yunan filozof Demokritos tarafından ortaya konmuştur. Rivayete göre Demokritos, bir gün plajda yürürken kumun uzaktan bakınca sürekli bir görünüme sahip olduğunu, yakından bakıldığında ise taneciklerden oluştuğunu gözlemiş ve bu durum onda tüm maddelerin benzer şekilde tanecikli bir yapıya sahip olması gerektiği düşüncesini oluşturmuş. Demokri-



tos’a göre atomlar küçük yuvarlak toplar olarak şekil bulmuştu.

Ardından, Aristo’dan gelen düşünceler Demokritos’un düşüncelerini, Hıristiyan öğretiyle birlikte yaklaşık 2000 yıl gölgede bıraktı. Aristo’ya göre; temel ve nihai bir yapı yoktu ve madde sonuza dek bölünebilirdi. Nitekim 17. yüzyıla kadar da bu fikir hüküm sürdü. Fakat 17. yüzyılda bilimin işleyişi açısından temel bir değişiklik yaşandı ve “deney” büyük önem kazandı. Bu değişiklikten sonra yaşanan gelişmeler bilimin ve geleceğimizin yolunu çizecekti.

Dalton, Thomson, Rutherford ve Bohr atom modelleriyle Aristocu görüşün tıkadığı yol açıldı ve mo-

dern atom modeliyle bugüne ulaştı.

Bu gelişmelerin yanında, kara cisim ışıması, fotoelektrik olay gibi durumlar klasik fizikte açıklanamıyordu. Bu iki olayın açıklanması kuantum mekaniğinin temellerini oluşturacaktı. 1900 yılında Max Planck kara cisim ışımasına, 1905 yılında da Einstein fotoelektrik olaya getirdikleri çözüm ile Nobel Ödülü kazanacaklardı.

Bu iki olayın bize öğrettiği şey ise enerjinin sürekli değil kesikli olduğuydu. Yani karacisim ışımada ki radyasyonun ve ışıktaki enerjinin ‘kuanta’ denilen paketler halinde yayıldığıydı. Kuantum denilen paketler bir parçacık+bir dalgadan oluşmaktaydı.

Temellerinin böyle bir şekilde ortaya çıktığı ‘kuantum teorisine’ en büyük etki ise Heisenberg, Schrödinger ve Dirac’tan geldi.

Bugün bilinen şekliyle kuantum teorisi, 1925’te Heisenberg’in ‘Matriks Mekaniği’ ve 1926’da Schrödinger’in ‘Dalga Mekaniği’ olarak ortaya çıkmıştır; birbirlerinden ayrı kuramlar olarak başlatılan bu çalışmalar daha sonra tek bir kuram şeklinde Paul Adrien Maurice Dirac tarafından birleştirilmiştir.

Teorinin ortaya çıkmasında ve gelişmesinde etkili olan olayları maddeler halinde özetlersek:

1) Kara Cisim Işıması: Kara cisim üzerine düşen tüm elektromanyetik ışınımı soğuran bir yüzey olarak algılanır. Fakat bir kara cisim ışımada yapar. Klasik fizikte bu yüksek sıcaklıklarda mümkün değildir. Yüksek sıcaklıklarda bunu kuantum mekaniği açıklar.

2) Fotoelektrik Olay: Metallerin üzerine ışık göndererek elektron sökmeye olayıdır. 1905 yılında Einstein tarafından formüle edilmiştir. Gelen fotonun enerjisi, elektronu sökmek için gerekli olan enerjinin ve sökülen elektronun maksimum kinetik enerjilerinin toplamına eşittir.

3) Bohr’un Tamamlayıcılık İlkesi: 1928 yılında Niels Bohr; elektromanyetik ışınımın dalga ya da parçacık görünümünün birbirini tümediğini belirtti. Bu durum kuantum mekaniğinde, dalga+tanecik=dalga-taneciği şeklinde ifade edilmektedir.

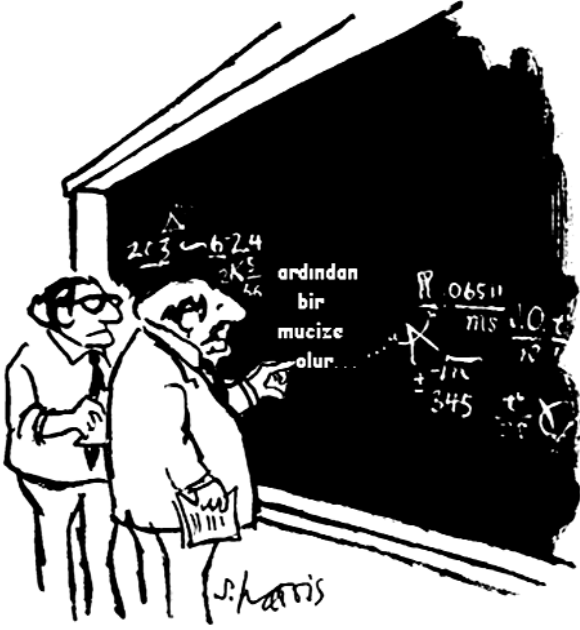
Bu ilkeyi maddeler halinde özetlersek;

-Bir deneyde araçların ve gözlemin rol aldığı sü-

reci, geleneksel kavramlara başvurarak açıklamaktan kaçınmalıyız.

—Gözlem süreciyle gözlenen arasına kesin bir çizgi çekilemez; hatta gözlem süreci gözleneni etkilemektedir.

Buna örnek verecek olursak; bir elektronu mikroskopa gözlediğimizi düşünelim. Elektronun görülebilmesi için mutlaka bir ışık fotonunun elektrona çarpıp mikroskoba geri dönmesi gerekir. Elektronun aldığı bu darbe ise elektronun konumunu bozacaktır.



"Sanırım ikinci adımda daha açık olmalısın."

-Geleneksel kavramlarla atomun dünyasını bütüncül bir şekilde anlayamayız; çünkü kavramlarımızın sınırları bunu engeller.

4) Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi: Klasik fizik ile kuantum fiziğinin en önemli ayırım noktalarında birisidir. Klasik fizikte herhangi iki fiziksel büyüklük eş zamanlı olarak istenilen duyarlılıkta belirlenebilir. Kuantum fiziğinde ise bu durum belirsizlik ilkesiyle verilmektedir. Belirsizlik ilkesi; konum-momentum, enerji-zaman ve açısal yer değiştirme-açısal momentum gibi kavramlar çiftinin eş zamanlı olarak istenen duyarlılıkta belirlenemeyeceğini söyler. Örneğin atom çevresinde hareket eden bir elektronun konumundaki belirsizlik azalır, momentumunda ki (hızXkütle) belirsizlik artar.

Söylediğimiz gibi,kuantum alanı sürekli bir alan değildir. Enerjinin dalga+parçacık paketleri halinde yayıldığı bir kesikli birliktelik alanıdır. Bu kesikli birliktelikte oluşan boşlukların yorumu da bir hayli ilginçtir. Mikro dünyadan,makro dünyaya geçen bu

sözde bilimsel yorumlara göre o boşluklar insanın "özgür iradesini" temsil eder ve insanın kaderini bu irade belirler.

Hatta Karl Heim, kuantum boşluklarının hepsini tanrının belirlediğini söylemiş ve her mikro olayda etkin olan bir tanrı anlayışını savunmuştur.[1]

Kuantum Teorisi sonuçları değil olasılıkları hesaplar. Teorinin temelini oluşturan Schrödinger'in dalga denklemi de bir olasılık denklemdir. Hatta bu denklem felsefi boyutta Schrödinger'in Kedisi paradoksu olarak bilinir.

Bu paradoksu özetlersek; sağlıklı bir kediye hava alabilen bir kutu içine koyalım. Kutuda zehirli bir gaz şişesi bulunsun ve bu gazın şişeden salınmasını sağlayacak mekanizma, bozunma yarı ömrü 1 saat olan bir radyoaktif parçacık ile kontrol edilsin. Bu mikroskobik parçacığın davranışını ancak kuantum mekaniği ile ifade edebiliriz, fakat şimdi makroskobik bir sistem olan kedinin durumu da artık parçacığın davranışına bağlanmış oluyor. Schrödinger'in iddiasına göre 1 saat sonunda kedinin canlı ve ölü olma olasılıkları eşittir.

Atomaltı parçacıkları (kuantum) alanında, parçacıklar niteliklerini biz onları gözleyene dek kazanmazlar.yani parçacıklar,gözlemciler onları ölçene kadar belirli bir şekilde var olamazlar. Bu durum bazı çevrelerce gerçekliğin sadece gözlemcinin zihninde olduğu ya da düşüncelerin her şeyin olmasını sağladığı şeklinde yorumlanır. Bu yorumlar "sözde bilimsel" yorumlardır.

"Sözde bilimlere inancın artması küresel bir eğilimdir.Bu özlemini çektiğimiz ve bir türlü bulamadığımız kişisel güçler arayışına yanıt veriyor.hastalıklara derman bulma sözü veriyor. Ölümün son olmadığı sözünü bile veriyor. Güçlü duygusal gereksinimleri karşılıyor ve manevi açıklıkları tatmin ediyor. İnsanlara hiç olmayan şeyleri vermeyi vaat ediyor. Bu nedenle 21. yüzyılın bilim çağı, sözde bilimin çağı olma tehlikesi ile karşı karşıyadır."[2] "Sorgulayan akıl,yaşamda bir kişinin sahip olabileceği en değerli hazinelerden biridir.Bu nedenle, Aristo'nun öğüdüne kulak vermek akıllıca olacaktır. "Bir kişi kendisini eğitmek isterse ilk önce kuşku duymalıdır, çünkü kuşku duyarak gerçeği bulacaktır."

[1] Karl Heim,The Transformation Of The Scientific World Wiew,SCM PRESS (Londra,1953)

[2] Charles M. WYNN-Arthur W.WIGGINS Yanlış Yönde Kuantum Sıçramalar ,TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

Gazi Üniversitesi / DÖB



Emperyalist-Kapitalist Dünyada Çocuklar

Sosyalist Dünyada Çocuklar



“Heraklit, Heraklit Kabil mi akarsuya vurmak kilit?”

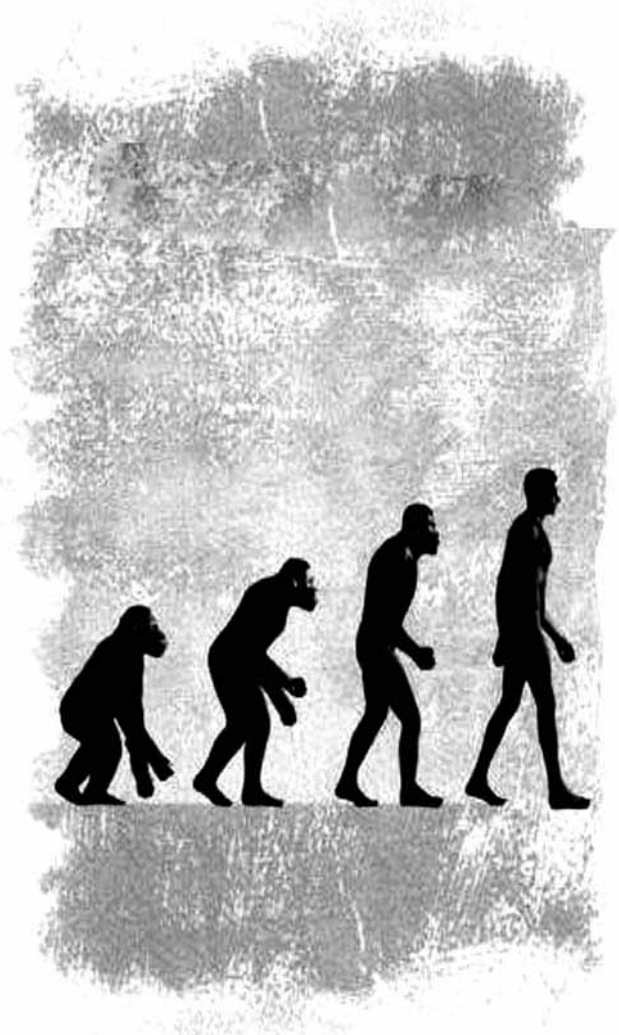
Nazım Hikmet

Hareket maddenin en temel özelliğidir, maddenin olmazsa olmazıdır, özüdür. Ne hareketsiz bir madde ne de maddesiz bir hareket düşünülemez. Maddeyi hareketten ayırmak idealist düşüncenin çizgisidir.

İdealizme göre hareket, dinamizm, etkinlik yalnızca ruha aittir. Hareketin olabilmesi için ruhun damgasını taşıması, ruh tarafından canlandırılması gerekmektedir. Onun için idealizme göre madde kendiliğinden hiçbir şey üretemez. Bu hareket ona ancak tanrıdan, ruhtan gelmektedir.

Materyalizme göre ise hareket, maddenin özünde olan bir özelliktir. Onun varoluş biçimidir. Bir başka deyişle madde harekettir. Dış dünyaya baktığımızda (sıradan bir insanın gözüyle) pek çok maddenin, örneğin bir masanın veya sandalyenin vb. durağan olduğunu görürüz. Oysa bu yalnızca dışarıdan görünen kısımdır. Gerçekte o maddenin içindeki atomlar yer değiştirir, dış faktörlere (güneş, rüzgara, yağmura, havayla temasa) maruz kalır. Ve aslında ne kadar durağan görünse de aslında o da sürekli bir değişimin içindedir. Maddenin bu belli bir açıdan durağan hali bile aslında hareketin özel bir durumudur.

Durağanlık sonlu ve görelidir olduğu halde hareket nedensiz ve yok edilemezdir. Maddede ki hareketin onu nasıl bir değişime uğrattığına en yakın verilecek örneği görmek için aynaya bakmamız yeterlidir. Bundan 10 sene önceki de bizdik şimdi baktığımızda biziz, ama bedensel anlamda ne kadar da farklılık geçirdik. Boyumuz uzadı, vücudumuz büyüdü, yüzümüzde ki çizgiler derinleşti... vs. Aynı şekilde düşünsel anlamda da farklılıklar olmuştur, 10 sene önce ki düşüncemiz bugünkünün aynı olabilir mi? Ya da kim bilir 10 sene sonra nasıl bir değişikliğe uğrayacağız. Bunlar bizim için en somut örneklerdir. Yine biliyoruz ki küçük bir sperm, koca bir insan oluyor. Bunu hareketsiz açıklamak olanaksızdır. İdealistlerin bunun tersini yani her şeyin aynı kalacağına dair tüm çabaları boşunadır. Yaşamın kendisi bize diyalektik materyalizmi her zaman doğrulamıştır.



İdealist düşüncenin en ateşli savunucuları yani sermaye sahipleri her zaman şunları söylemiştir. Kapitalizmin ilelebet var olacağını, bu dünyanın böyle gelmiş böyle gideceğini, kadere karşı gelinmeyeceğini..vs. geveleyip dururlar. Oysa Marksistler bilirler ki Kapitalizmde diğer sınıflı toplumlar gibi tarihin tozlu sayfalarındaki yerini alacaktır. Ne kölelerin efendileri, ne padişahlıklar, krallıklar kaldı. Ne de bugün dev tekeller ayakta kalabiliyorlar.

Akarsuyun başını tutarlarsa, hareketin yüreğini tutarlarsa asla unutulmuyor. Ne Spartaküsler unutuldu, ne de Ernestolar...

MARKSİST-LENİNİST SÖZLÜK

İlhak ve Sömürge

İlhak: Yabancı bölgeleri ülke topraklarına katmak veya zorla kendine bağlama anlamı taşır. Ayrıca ilhak ulusların kendi kaderini tayin hakkını çiğnemektir ve halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanmasıdır. Burada ezen ulus, sömürge-sömürgeci devlet ilişkilerinden farklı olarak, ezilen ulusu kendi devlet sınırları içinde tutarak kendine katıp ilhak eder, statükoyu yok sayar.

Sömürge: Sömürgecilik, tarihsel ve ekonomik bir olgu olarak kapitalizmin doğuş ve yükseliş döneminde ortaya çıkmıştır.

Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde uygulanan sömürgeciliğin ekonomik temeli sömürgelerde bulunan hammaddelerin işlendikten sonra tekrar sömürge ülkeye satılmak üzere, sömürgeci devlete taşınması üzerine kuruluydu. Böylece, kapitalist gelişme yolundaki bir devlet ne kadar çok sömürgeye sahip olursa, o kadar çok zenginliğe el koyma ve rakip kapitalist ülkeler karşısında avantajlı duruma geçme olanağına kavuşuyordu. Sömürgelerin ham maddelerine el koyma ve oralara meta ihraç etme, bu dönemin temel özelliğini oluşturmaktadır.

Ham madde yağması ve meta ihracı, sömürgeci ülke ile sömürge ülke arasında derin ekonomik-toplumsal farklılık, bu farklılık üzerinde yükselen siyasal ve yasal statükonun korunması vb. biçimde beliriyor. Kapitalizm, emperyalizm aşamasına geldiğinde tüm dünya uluslarını ezen ve ezilen uluslar biçiminde ayırmanın yanı sıra, meta ihracının yerine sermaye ihracı almış ve böylece bağımlılığın çeşitli biçimleri ortaya çıkmıştır.

Sömürge sahibi devlet üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahiptir, buna karşılık sömürge çok geri üretim ilişkileri ve üretici güçlere sahiptir. Böyle bir durumda sömürgeci devlet, istila ettiği yabancı toprakları ayrı bir statükoda tutarak sömürmekte ve kendisine bağlamaktadır.

Merhaba Genç Yoldaş Okurları...

Geçen ay, başıma ilginç bir olay geldi ve bunu sizlerle paylaşmak istedim. Arkadaşlarımızla Ayıışığı Sanat Merkezi'nin Adana TUYAP Kitap Fuarı'nda düzenleyeceği Küba etkinliğine katılmak üzere Antep'ten yola çıktık. Antep Otogarı'na adımımızı atar atmaz sivil polisler yanımıza gelerek kimlik kontrolü yapacaklarını söylediler. Yalnız bizden başka hiç kimseye bu kontrol yapılmamaktaydı...

Kimlik sordukları zaman biz de onlardan kimliklerini göstermelerini istedik, güç de olsa gösterdiler. Biz de kimliklerimizi verdik. Polislerden birisi kimlikleri götürürken diğeri bizim yanımızda kalarak yanımıza gelen insanları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Çünkü biz çevredeki insanlara gerçekleri anlatmaya, polisi teşhir etmeye başlamıştık bile. Onlar ise bundan korktukları için önümüze her türlü engeli koymaya çalışıyordu. Yoldan geçen birisi yanımıza geldiğinde polis bağırarak onu da uzaklaştırmaya çalışırken bir yoldaşımız onu tanıdığını, arkadaşı olduğunu söyledi. Bunu söyleyince polis: "senin kimliğini kontrol ettik mi biz" dedi ve o kişinin kimliğini de aldılar. O sırada bir yoldaşımız çok sinirlendi polise ve "Sizler bu düzenin çanak yalayıcılarısınız" dedi. Bu olaylar sürerken diğeri polis kimlikleri geri getirdi. Ve bir arkadaşımızın aranması olduğu gerekçesiyle gözaltına aldılar. Bizler de polisin bu baskıcı uygulamalarını herkesin duyabileceği şekilde teşhir etmeye devam ettik. Sadece otogarın içinde değil yola çıktığımız anda da, yolculuk esnasında, otobüsün içinde de, verilen molada da konuşmalarımızla bulunduğumuz her yeri eylem alanına dönüştürdük. Özellikle otobüste Denize Ezgi adeta bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Kalabalık olan otobüsteki herkes türkülerimize eşlik etti. Birlikte şarkılar türküler söyledik. Yolculara yaşadığımız olaydan bahsettik daha sonra broşürlerimizi dağıtıp onlarla sohbetler ettik.

Ve Adana'daydık, herkes salondaydı. Arkadaşlarımız müzik dinletisi için sahneye çıktılar, konuşma yaptıklarında ise gelirken yolda bir arkadaşımızın gözaltına alındığını da belirttiler.

Böylece bulunduğumuz her alanı nasıl bir eylem yerine çevirebileceğimizi güzel bir deneyimle daha iyi kavramış oldum.

Antep / DÖB

YAŞADIM DİYEBİLMEK İÇİN

YAZARI: Mitka Gribçeva

TÜRKÇESİ: Bülent Habora - Ali Aydın

YAYINEVİ: Yar Yayınları

Büyük beğeni toplayan “Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum” romanıyla tanıdığımız yazar Mitka Gribçeva, “Yaşadım Diyebilmek İçin” adlı bu eserinde dava arkadaşı, savaş arkadaşı ve hayat arkadaşı Bulgaristan Komünist Partisi’nin üyesi, savaşçısı Dimitir Gribçeva’yı anlatıyor.

Gribçeva’nın ilkokul yıllarından başlayan, okul yıllarındaki maddi zorlukları, yaşadığı sıkıntılar yüzünden liseyi bırakması ile yaşam zorluklarıyla başlayan kitapta, örnek alınacak yaşamın kesitlerinin yanı sıra, Bulgaristan’ın tarihini de özetliyor. Ayrıca açlığı, sefaleti, işçileri, direnenleri, partizanları, onurlu ve onursuz yaşamları anlatan kitap, tüm bunların içinden gelişen olaylarla Bulgaristan Komünist Partisi’nin burjuvaziye, işbirlikçilerine ve Nazi faşizminin işgaline karşı verdikleri mücadelenin biyografisini çiziyor adeta.

Kitap, bir yandan Dimitir Gribçeva ve Mitka Gribçeva’nın yaşadıkları süreci anlatırken diğer yandan da aslında Bulgaristan tarihinin bir parçasını bize özetlemiş oluyor.

Kitap Bulgaristan devrimi sonrasında sınıf kavgasını sürdüren ve yine en tehlikeli, en ağır cepheye bulunması gerektiğini bilen ve bunu bütün yaşadığı deneyimler sonucu öğrenen ve uygulayan Dimitir Gribçeva’yı bize anlatıyor. Ayrıca Dimitir’in hikayesi ile birleşen mücadele deneyimlerini ve olması gereken devrimci yaşamı anlatıyor. Yani bu kitap tam anlamıyla bir anı anlatımı değil, bir tür mücadele kılavuzu diyebiliriz.

Kitap bize aşka, sevgiye dair düşünceler ortaya koyuyor ve yaşamlarını devrime adanmış, en büyük sevinç ve aşklarını devrimle birlikte paylaşmış

kişilerin aşklarının da, düşüncelerinin de bu mücadeleyle sonsuzlaşacağını bize anlatıyor.

Kısacası elimizdeki bu kitapta bütün devrimcilerin mutlaka okuması gereken bir yaşam öyküsü var. Bu öyle bir yaşam öyküsü ki, kahramanlık, özveri, mücadele, sevgi ve bağlılıktan oluşan ve örnek alınması gereken bir yaşam öyküsü. Özetlersek “Devrimcilik bir yaşam biçimidir.” Gerçekten de Mitka Gribçeva, Dimitir Gribçeva’nın, hayatını yazarak işte bize bunu sunuyor.



YAŞADIM DİYEBİLMEK İÇİN

mitka gribçeva



UĞUR, HRANT, ALEXİS TETİĞİ ÇEKEN AYNI EL HESAP SORACAĞIZ

Bundan iki yıl önce faşizm tarafından katledilen Hrant Dink, saat 15:00'da Agos Gazetesi önünde yapılan bir eylemle anıldı. Burada Dink'i katleden faşizm Yunan Alexis'i, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ı, Filistinli çocukları aynı şekilde katletti. Anma sırasında sıkça atırılan "Dink İçin Adalet İçin" sloganından ziyade bizce öne çıkarılması gereken "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" şiarıdır. Çünkü Dink'i öldürenler sadece tetiği çekenler değil; hukukuyla, parlamentosuyla, militarizmiyle bütün bir kapitalist sistemdir. Adalet isterken kendimize sormalıyız: Faşizmin kendisinden adaletli olmasını, kendi kolluk güçlerini yargılamasını istemek, düşmanı tanıyamamak, kendi kendini kandırmak anlamına gelir.

İnsanları sorgulamaya, düşünmeye itmekten çok, Hrant için yas tutmaya sevk eden bir havada geçen anmada Halil Ergün bir konuşma yaptı. Hrant Dink'in kendi sesinden yayınlanan konuşma eşliğinde gerçekleştirilen saygı duruşundan sonra eylem sonlandırıldı. Eyleme katılanların yanından geçeceği durağın üstüne çıkan Mücadele Birliği "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" yazılı pankartı açarak, sloganlarla kitleye doğru mesajı verdi. Biz DÖB'lü öğrenciler olarak eylemin böyle sonlandırılmaması gerektiğini düşünüyorduk. Hazırlıklı geldiğimiz gibi, insanlar dağılmadan öne geçip "Uğur, Hrant, Alexis Tetiği Çeken Aynı El-Hesap Soracağız" yazılı ve "Devrimci Öğrenci Birliği" imzalı pankartımızı açarak Taksim'e yöneldik. Geçen yıl Hrant Dink anmasında gelişen, kitlenin bilinçli öncülükle Şişli-Taksim-İstiklal doğrultusunda yaptığı yürüyüşün tekrarlamasından çekinen faşizm, önlemini önceden almıştı. Pankartımızı açar açmaz önümüze geçip bizi engellemeye çalışan polislerin üstüne kararlılıkla ve göğüs

göğse mücadeleyi göze alan bir tavırla yürüdük. Bir polisin elimizdeki pankartı çekiştirmesi üzerine, amirinin o polise kızarak "Ne yapıyorsun? Bunların pankartını alırsan hepten azdırırsın" dediğini duyduk. Amaç kitleyi dağıtmak ve öncüsünden koparmak olduğu için polis, bize arkadan saldırmak istedi. Bizler o anda kenara çekilip insanlarla bağımızın kesilmemesine özen gösterdik. Aralarında Leninistlerin de bulunduğu bir grup, polisi, polis araçlarını hedef alarak kıldığı kaldırım taşlarıyla faşizme anladığı dilden cevap verdi ve "Faşizme Karşın Silah Başına" sloganı yankılandı sokaklarda. Sonra da biz DÖB'lüler, ellerimizde pankartla, yaptığımız ajitasyonla kararlılıkla Taksim'e yöneldik. Polis bu defa gaz bombalarıyla, tazyikli su ile saldırdı. Buna rağmen ellerimizde DÖB imzalı Deniz bayraklarıyla ilerlemeye devam ettik. Bu arada polis saldırılarına da karşılık verdik. Çatışma ortasında kalan bir polis panikleyerek silahını çekip havaya ateş açtı. Bu DÖB'lülerin ve eylemcilerin öfkesini arttırdı. Eylemciler polisin üzerine yürüdü. Polis, aracına binip olay yerinden uzaklaşmak istedi. Bindiği araç camları yine eylemciler tarafından parçalandı.

Taksim'e yönelen kitle polislerin aralıklarla kurmuş olduğu barikatları aştı. Ki bu barikatlar çatışmalarla tek tek dağıtılıyordu. Ara sokaklardan ve Taksim Meydanı'ndan ilerleyen DÖB'lüler ve diğer eylemciler İstiklal Caddesi'nde toplandı ve burada Deniz bayrakları ve eşliğinde ajitasyon yaptık. Eylem bitiminde kafasından yaralanan, ayağından sakatlanan, seke seke yürüyen polislere rastladık. Biz DÖB'lüler "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarıyla eylemi sonlandırdık.

Devrimci Öğrenci Birliği



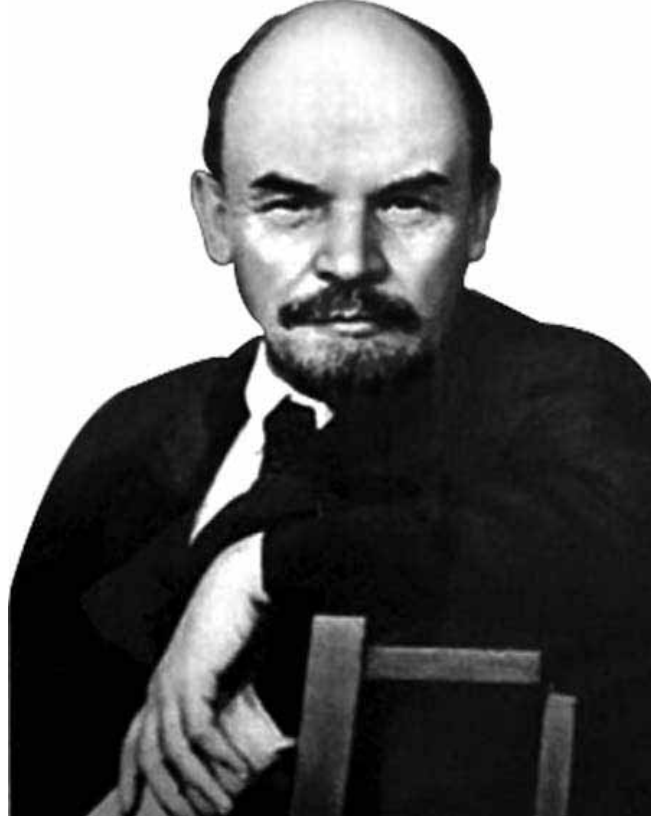
V.I.LENİN'E

24 Ocak 1924'te proletaryanın büyük öğretmeni Bolşevik Partinin kurucusu ve Ekim Devriminin önderi Lenin o sonsuz uykuya daldı. Tarihte çok az insan, tarih katında böylesi yüksek bir mertebeye yükselebilmiştir. O ulaşılabilir en yüksek mer-tebede, tarihin en devrimci sınıf proletaryanın ve gençliğin, bilincinde ve yüreğindedir!

20. yüzyılın kapıları kan ve barut ile açılmış-ken, halklar boğazlanıp insanlığın onuru ayaklar al-tına alınırken ve sadece yüce komünizm davası geleceği, insanlığın geleceğini temsil ederken, II Enternasyonalin tarihi yüz kızartıcı ihaneti Avru-pa'nın öncü sosyal demokratlarının proletaryaya i-haneti, kapitalizmin zehri ile tüm Avrupa ve dünyaya yayılırken, proletaryanın onurlu davasına sahip çıkma şerefine sahip olan Lenin ve onun öğ-rencileriydi. "Kaynamış bir grup haninde, sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sa-rılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yerden sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altın-da hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorunda-yız" diyordu Lenin. Bu yolun zorluklarını biliyor ama bu engeller onu ve partisini daha da çelikleştiriyor ve mücadele azmiyle dolduruyordu.

İnsanlığın acılarını anlamak ve onu taa yüre-ğinde hissetmek ve bu acıların son bulması için ve-rilen mücadele... ve ancak bu mücadele içerisinde insan olduğumuzun bilincinde olmak ve her yerde insanlığın yüksek çıkarlarının zaferi için, bu amaç için feda edilen sayısız hayatlar... Bu bizim, tüm dünya komünistlerinin tarihidir!

Köleliğin ağır koşullarda, kölelik zincirini kırıp, ayaklandı Roma'ya karşı Spartaküs ve onun zincirlerinin yankısı daha sonra dünyanın birçok yerinde sömürülenlerce duyuldu 1830'da Lyon'da, 1848'de Paris'te ve Avrupa'nın birçok yerinde ve yine göğü fethetmek için çıkan komünistler, Paris komünün-de bu yankıyı duydu. Zamanla her yankı daha fazla şey anlatır oldu. Birçok acı deneyimle proletarya öğrendi savaşmayı. Ve tarih bu ilk gerillasının, Spartaküsün zincirlerinin yankısı, Rus proletarya-sınca karşılığını buldu. Ve sömürülenler ilk defa e-gemen oldular, sömüren burjuva reziller ise yenildiler... Lenin bu büyük yürüyüşün önderi, baş mimarıydı. Onun insanlığa verdiği hizmet, tama-men karşılıksız ve çıkarsızdı.



Sadece şunu söyleyebiliriz ki, bu mücadelenin karşılığında elde ettiği şey büyük bir onur ve mut-luluktur. Lenin, Marx ve Engels'i doğru anlamış, kavramıştı. Sosyalizm bilimini, onların bıraktığı yerden daha da ileriye götürüp, geliştirdi. Marx ve Engels'in sınıfsal düşmanlarının kinle bakan göz-leri, Lenin'e çevrilmişti. Buna karşılık ise proletar-yanın temiz yüreği ve sarsılmaz bağlılığını kazanmıştı. İşçi sınıfının özlem ve istekleri Len-in'de dile geliyordu.

Lenin gençliğe büyük önem veriyordu, gençli-ğin devrimdeki rolü ve sosyalist inşadaki önemini biliyordu. Gelecek gençliğe aitti ve sosyalizm genç kuşağın enerji çabası ile kurulacaktı. Şimdi biz, bu-günün gençliği, 21.yüzyıl gençliği Lenin ve öğreti-sine bağlılığımızı, onun bize olan güvenini ancak görevimizi yerine getirdiğimizde, devrimdeki rolü-müzü oynadığımızda hak edebiliriz. Aksi taktirde süslü laflardan öteye gidemeyiz ve Lenin gibi teo-risinin pratiğini en iyi uygulayan biri için, bu affe-dilemez bir hata olur.

Ayaklanmalar ve devrimler yüzyılında, Leni-nizm hala tek geçerli ve doğru ideolojidir. Bizim yine en güçlü silahımız olmuş olacak!

**YAŞASIN
MARKSİZM-LENİNİZM!**

Hrant Dink Anması

19 Ocak 2009

İstanbul



UGUR HRANT ALEX
TETİĞİ ÇEKEN AYNI
HESAP SORACAGIZ
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

FASİZMİ
DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAGIZ!
MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU

Herkesin hakkını
koruyan
KURUCU
MURAT